Akbaba

Sayı 244
15 Kasım 1956

Rus — Sen dur, ben vuracağım!..

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK YARDIM

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malumat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

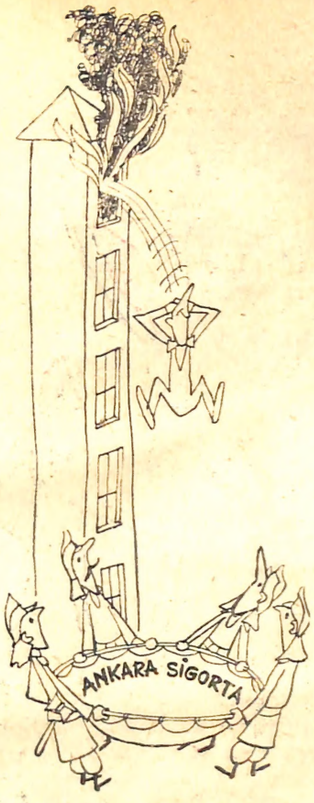

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

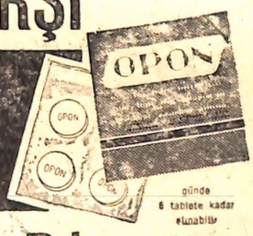

FAYDALIDIR!

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLAM: 1958

Yüzünüz çamaşır değildir...

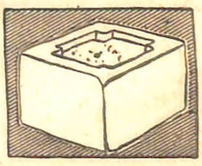

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

3ol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

İNSAN VE HAYVAN

Affedersiniz, bir yanlışlık oldu: Yazımın başlığındaki iki kelimeye yer değiştirtmek lâzım. Müsaade buyurursanız, eşref-i mahlûkat, insan, hayvandan sonra gelsin!

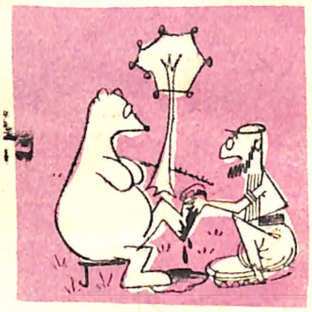

Siz de gazetelerde okumuşsunuzdur elbet: Sivas köylerinden birinde, ihtiyar bir köylü, bahçede çubuğunu içerken, yumuşak bir ayak sesiyle irkiliyor. Bir de ne görsün? Karşısında, gözlerinde mahzun bir bakış, dudaklarında iniltiye benzer bir sesle koca bir ayı... Köylü, bağırmakla kaçmak arasında bir korku şaşkınlığiyle kımıldanırken, ayı, kanlar içindeki ayağını ihtiyara uzatıyor. Tabanına paslı bir mıh batmıştır.

Köylü, çiviyi tutup çıkarıyor, ayı, topallaya, topallaya uzaklaşırken, yolun dönemecinde durup, arkasından baka kalan insana bir de selâm yolluyor.

Telgrafların verdiği bu haber, âdeta masal, değil mi? Hayır, asıl masal bir hafta sonra gelen telgraflardır:

Aradan beş altı gün geçtikten sonra, sabahın erken bir saatinde gözlerini hafif bir gürültü ile açan köylü, bir de dışarı fırlayıp bakıyor ki, evinin yan bölmesi, kışlık odunla tepeleme doldurulmuş!

Kapıdan şaşkın gözlerle bakan ihtiyar, bir de ne görsün: Tabanından çivi çıkardığı ayı, gülerek kendisine selâmlar yollamıyor mu?

Şimdilik haber bu kadar. Bakalım, sayın dağ ayısı, insan oğluna daha neler taşıyacak, ne lûtuflarda bulunacak!

Bilmem, sizin de dikkatinizi çekti mi? Son zamanlarda, hakikî ayılara bir hal oldu: Nazikleştiler, kibarlaştılar, centilmenleştiler. Daha geçenlerde, yine böyle bir ayının, dağa kaldırdığı bir köylü güzelini, mağarasında, otlardan, çiçeklerden bir sedir üstünde, sultanlar gibi oturttuğunu, topladığı meyvelerle beslediğini ve karşısında Romeo'yu kıskandıracak bir sadakatle elpençe divan durduğunu telgraflar haber vermiş, gazeteler yazmıştı. Hani düşünüyorum da, ağızlarından şehvet salyaları akan kaldırım ayılarının yanında, bunlara ayı değil, Hak âşıkı demek lâzım!

Acaba zenginlerimiz, yeni doğan çocuklarına, İsviçre'den, Almanya'dan pahalı mürebbiyeler getirtecekleri ne, memleket dağlarından birer ayı getirtseler, daha faydalı olmaz mı?

Hayır, hayır, böyle ayı olmaz— Bu gidişle, galiba, eskilerin tenasuh dedikleri, insan ruhunun kalıp değiştirmesine inanacağız. Bunlar, ayı değil, mutlaka eski çağlarda ölmüş iyi, vefalı insanlar olacak. Mübarek ruhları ayı postuna bürünmüş, aramızda dolaşıyor...

Yoksa... Aman Yarabbi, yoksa onlar yine ayı da, artık biz mi insan değiliz?

YUSUF ZİYA ORTAÇ

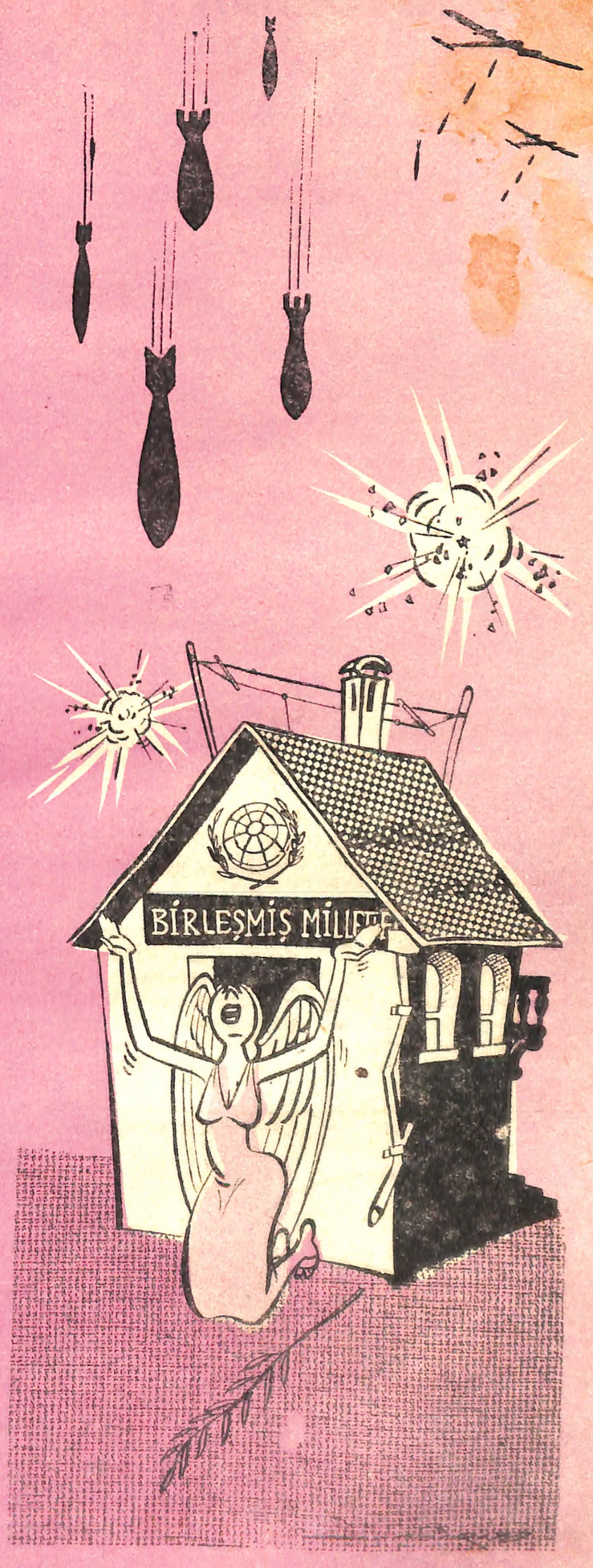

Sulh — Allahım, evim, barkım sana emanet!..

Gaçıncı Gilinik

BU YAZIYI, YENİ AMELİYAT OLMUŞ VE AMELİYAT DİKİŞLERİ SÖKÜLMEYEN HASTALARIN OKUMASI TEHLİKELİDİR.

★ Yazan: SERT TABİB ★

EEİMİZDE tavsiye kartı vardı; işe girmek için değil, hastahaneye girmek için. Hastahanelik bir hastamızı, yer yok diye kapı dışarı etmemeleri için, hattâ iki değil, üç hastayı koyun koyuna da yatırsalar bile, tek içeri alsınlar diye, milletler arasınca tanınmış ordinaryüs profesöre tavsiye kartı götürmüştük. Yakınlarımdan olan hasta, bir başka yakınımızla içeri girmişti. Ben kapıda bekliyordum. Yerde, sıralarda, ayakta hastalar bekleşip duruyorlardı.

Ben hastahaneden korkarım. Onun için kapıya kadar gelmiş, içeri girememiştim.

Hastahanenin, bahçeye açılan çift kanatlı geniş, camlı kapısı iki üç dakikada bir, açılıyor, baştan aşağı beyazlar giyinmiş erkekler, kadınlar girip çıkıyorlardı. Kapı kanadı iki yana açılıyor, hem içeri, hem dışarı. Bu beyaz elbiselilerden biri içeri girdi, ya da dışarı çıktı mı, arkasından camlı kapı hızını kesemiyor, içeri dışarı gidip geliyordu. Kapı kanadının sallantısı bitmeden, yeni bir beyaz elbiseli kapıdan geçiyordu.

Gözüm, camlı kapı kanatlarındaydı. Bu beyaz elbiseliler, her halde doktor olacaklardı, doktor, mütehassıs, asistan, doçent, stajyer, filân... Bâzısının üstünde kahve rengi pelerin de vardı. Bu beyaz elbiselilere baktıkça onları birbirlerinden ayırt etmeğe başladım, rütbelerini anlıyordum. Çünkü hademelerle, hizmetçilerle doktorlar hiç ayırtsız, hep beyaz giyiyorlardı. Bu, hem beyaz elbiseliler içinde kim daha çok doktora benzemek istiyorsa, işte onlar hademeydi. Saçı taranmamış, hattâ birazcık sakalı çıkmış doktorlar vardı. Ama hademelerin içinde böylesi hiç yoktu. Doktorlar, her yerde yürüdükleri gibi ellerini kollarını sallıya sallıya yürüyorlardı, oysa hademeler kasıla kasıla, teftişe çıkmış feld mareşal gibi yürüyorlardı. Doktorlar gülüyorlar, hademeler surat asıyorlardı.

İçeri gönderdiğimiz hastadan her nedense haber çıkmadığı için, ben kapı ağzında bu beyaz elbiseleri inceleyip duruyordum.

Doktorlar, bas bayağı doktordular. Ama hademeler doktorlardan çok daha doktordular. Yalnız bir yerlerinde bir işaretleri vardı ki, işte o işaretten şıp diye hademe oldukları anlaşılıyordu. O işaret mi? Çoraplarının yırtığı... Gömlek bembeyaz. Caket gıcır gıcır. Pantalon tığ gibi ütülü. Ayakka, bı, çorap beyaz. Beyaz olmasına beyaz ama, arkadan bakınca ökçeden topuğa kadar yırtık görünüyor. Hele pantalon paçaları kısa olanların kocaman çorap yırtıkları büsbütün göze batıyordu. Yırtıksız olanlar da vardı. Çoğunun ki yırtıktı. Sanki doktorlarla ayırt edilsinler diye, istiyerek yırtık çorap giyiyorlardı.

Bir tanesi koridorda aşağı yukarı dolaşıp duruyordu, elleri arkasında, başı tavanda, burnu havada... Yanına gittim:

— Affedersiniz, dedim.

Yürümeyi bırakmadı. Lâfımı tamamlamak için, ben de beraber yanında yürümeğe başladım.

— Affedersiniz, bir hastamız muayene olmak için...

Başını çevirip bakmıyor, pasa yürüyordu.

— Bir hastamız muayene...

Burnu, pencerenin üst pervazını gösteriyordu.

— Bir hasta...

Baktığı yoktu.

— Bir...

Yürüdü, içeri girdi. O sırada muayene olmak için bekleşenlerden bir adam kendini taşların üzerine fırlattı. Kıvır kıvır kıvranıyor, acı çığlıklar atıyordu. Çorabının arkası yırtık, beyaz gömlekliler den biri yerde kıvranan adama:

— Öte var be! diye bağırdı. Yolu gapama!.

Ayağını adamın üstünden aşırıp geçti. Yerde inleyen adamın durumuna dayanamadım, o beyaz gömleklilerden birine:

—N'olur, doktora haber verseniz, dedim, belki iğne filân vururlar...

Şöyle bir saçımdan tırnağıma kadar süzdükten sonra:

— Sen bu herüfün nisi oluyon? dedi.

— Hiç...

— Mâdemâki heç, sen bu herüfün hısımı, ahrabası olmuyon da, ne demiye garışıyon?

— İnsanlık adına.

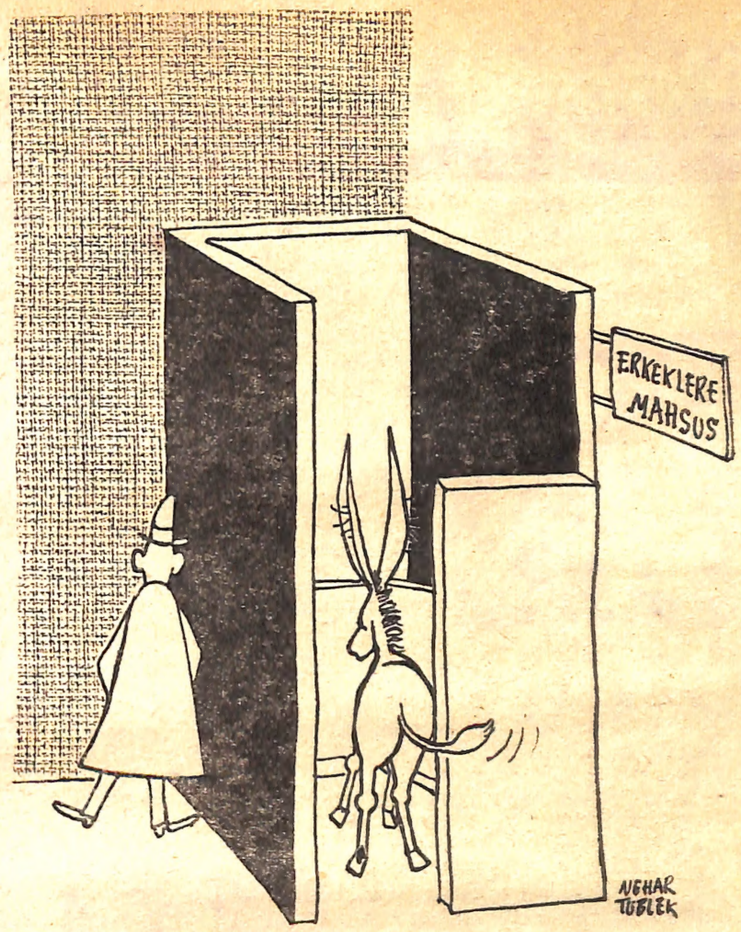

YAZISIZ!

ROCK AND ROLL

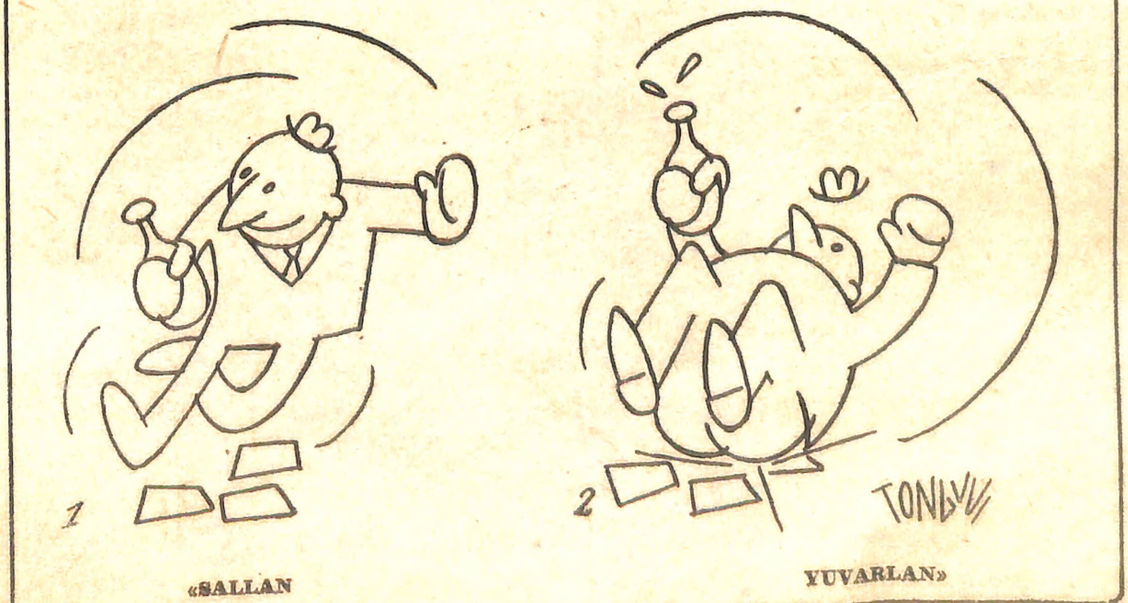

«SALLAN» YUVARLAN»

— İnsaniyetlik yapacak bir sen mi gusur galdın?

Kızgın yürüdü, gitti. Hiç olmazsa bu, soruma karşılık vermişti.

Yerdeki adam bağırmasını yük seltince, başka bir beyaz gömlekliyi tuttum:

— Günahtır, doktora haber verin, n'olur, dedim.

Dişleri göründü, gülüyordu. Çok bilmişçesine elini salladı:

— O - hooo... O nümere yapıyo be! Ağnamadığı?. Biz neler görmüşüz. Garşıdan bakıncak, şıp diye nümereyi ağnarım.

— Böyle numara olur mu? Ne diye numara yapsın?

— Hastâneye yatsın deyi...

Kurnaz kurnaz güldü. Güle güle de gitti. Adam bir zaman kıvrandı. Öbür bekleşenler de, beyaz gömlekliler gibi, ona aldırış etmi yorlardı. Yalnız bir kadın ara sıra:

— Vah vah! diyordu.

Ayakları tekerlekli bir arabada, iki beyaz gömlekli bir hastayı götürüyorlardı. İkisinin de saçları pırıl pırıl taralı. Gömlekleri, pantalonları ütülü. Yalnız çoraplarında o işaret var, kaz yumurtası biçimi kocaman bir yırtık. Gülüşe oynaşa, itişe kakışa arabayı kapı dan çıkardılar. Hasta belki ameliyattan çıkmıştı, halsizdi. Arkadaki arabayı koşturmaya başladı. Parkeden, hastahanenin kumlu yo luna birden düşünce, sarsıntıdan tekerleğin biri fırladı. Araba yana yattı. Karantina sarısı, değnek gibi bir bacak, arabadan sarktı... İki beyaz gömlekli, tekerleği yeri ne geçirmeye çalışıyorlar, bir türlü beceremiyorlar. Kızmışlar boyu na sövüyorlar:

— Dingiline... ettiğimin arabası...

— Tekerini ... tiğimin namussuzu...

— Yidek parça yoh gardaşım.

— Ulan diliği nirde bu ölüsü gandillinin...

Ben kapıda onları seyrederken, bir sakallı ihtiyar geldi. Ayaklarında kalın, kaba lâstikler, yün çoraplarını, aba pantalonunun üstüne çekmiş. Pantalonun yamalarından asıl kumaşın hangisi oldu ğu ayırt edilmiyor. Belinde kuşak, sırtında, miadını en az yüz kere doldurmuş bir asker ceketi. Başındaki kasket bile delinmiş.

İhtiyar, kapıda durdu. Etrafına bakındı, sonra, elleri arkasında bir beyaz gömlekliye gitti:

— Birinci hariciyenin, üçüncü zervisi nire?

Yırtık çoraplı beyaz gömlekli bilgiç, adama yukardan baktı.

— Üçüncü hariciyenin birinci zervisi mi, yohsam birinci hariciyenin üçüncü sevisi mi?

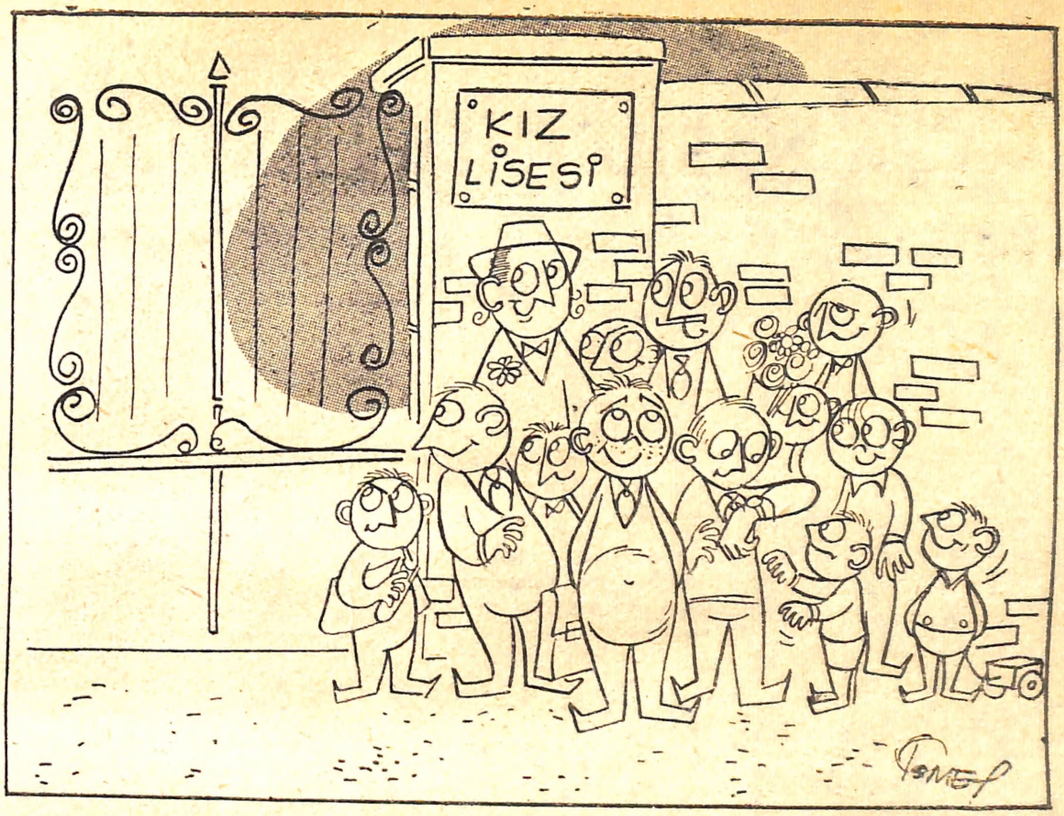

YAVRU KURTLAR!..

İhtiyar duraladı. Birdenbire şaşalamıştı.

— Hangisiydi acaba?.

Beyaz gömlekli, ihtiyara yardım etmek istiyordu:

— Beri bah, dedi. Üçüncü hariciyenin birinci zervisi va, birinci hariciyenin üçüncü zervisi va...

İhtiyarın büsbütün aklı karıştı:

— Biri üç, biri bir emme, hangisi üç, hangisi bir şaşırttım.

— İkinci hariciye de va. Sakın ola ki ikinci hariciyenin üçüncü zervisini aramıyasın?

İhtiyar, gözlerini büzdü, başını kaşıdı:

— Tüm garıştırdım, dedi.

— Gılinik nümeresini ahlında duttun mu?

İhtiyar:

— İki miydi ne? diye söylendi.

— Sakın, birinci hariciyenin ikinci zervisinin, üçüncü gliniğinde olmasın? Düşün bi yol...

— Şincik tüm garıştırdım. Düşündükçe garıştırıyom.

— İnsan bellemez mi canım... Bah, ikinci hariciyenin üçüncü zervisi va... Onun da birinci gıliniği va...

İhtiyar:

— Biri üç, biri bir... diye tekrarladı.

— İyi düşün... İkinci gılinik yoh mu?

— Var besbelli... Var ya... Birinci de var, üçüncü de...

— Üçüncü zervis, ikinci hariciye mi, yohsam ikinci hariciye, birinci zervis, ikinci gılinik mi?

İhtiyar, kuşağının arasından ta bakasını çıkardı. Bir cigara sardı. Aklının başına gelmesi için cigarayı tüttürdü. Düşündü, düşündü:

— Helbet biri ya, hangisi? dedi, Sen gaçıncı gılinik dedin?

Beyaz gömlekli soymaya başladı:

— Canım ağnamıyacak ni va?. Üçüncü hariciyenin birinci zervisinin ikinci gıliniğiynen, bir de efendime deyiyim, birinci hariciyenin üçüncü hariciyesinin ikinci gılığinin, birinci gıliniğinin, dördüncü zervisinin... Amanığ emmi, beni de şaşırttın be!. Ben de garış tırdım. Bah, bi daha baştan alıyom. Şimcik üçüncü zervisin ikinci gıliniğinin birinci hariciyesinde mi, yohsam...

Beyaz gömlekli boyuna «birinci, üçüncü, ikinci» dedikçe, ihtiyar gözlerini kırpıştıra kırpıştıra hayranlıkla onu dinliyordu. Sonunda:

— Eşgossun!. dedi, bu gadar şiyi nasıl da belliyon, bir bir sayıyon, akılda galır şiy değil...

Yırtık çoraplı, beyaz gömlekli, burnunun ucunu havaya kaldırdı:

— Golay mi emmi, dedi, golay mi? Vazife bu...

İhtiyar bir daha:

— Eşgossun... dedi.

— Şincik bir iyi düşün, yeni baştan. Bah ben sana diyiyim. Birinci hariciyenin üçüncü zervisi, ikinci gılinig var... Bunu bir kerem ahlında dut. Ondan kelli üçüncü...

Beyaz gömlekli, yeni baştan saymıya başladı.

İhtiyar, aklına gelmiş gibi:

— Dur hele, dedi. Ben sana ilkin ne demiştim? Gaçıncı hariciye dimiştim? Gaçıncı zervis demiştim? İlkin her ne didiysem, işte orasını arıyom. İlk dediğim doğrusuydu...

— İlk dediğin mi?

Bu sefer ikisi de düşündü. İlk denileni bulamadılar. Yırtık çoraplı, beyaz gömlekli:

— Sen orada kimi arıyon?

— Oğlum vardı. Koyden ameliyat için geldiydi.

— Sen var git, edresesini bir iyi gafanda zaptet. Sonra gel...

— Edresesi memlekâtta...

— Başka bi zaman gel!.

— Hey oğul, otobosun pilatını, neyi de almıştım. Dokuz gayme virdim, yansın mı şincik? İkindileyin galkacak. Bak işi, gördün mü sen? Gısmet deyilmiş, oğlanı goremiyeceğiz. Hey Yarabbi sen bilinğ... Üçüncü hariciye miydi?

— Birinci olmasın... Birinci hariciyenin ikinci zervisinin ikinci gılinigi mi yohsam...

— Dur hele. Adı Mâmut. Garnında bir illet çıktıydı. Irecep oğlu mâmut. Eğerlim görürsen, buban geldi, gitti, dirsin. Govuşun nümeresini garıştırttı, gitti dirsin. Acep üçüncü zervis miydi? Haydi sağlıcaklan kal... Gaçıncı gılinikti acep... Allaha emanet ol!..

— Gule gule emmi...

İhtiyar:

— Üçüncü, birinci...

Diye diye gitti. Çorabı yırtık, beyaz gömlekli, arkasındaki ellerini çözdü, sol elini cebine soktu, içeri girdi...

Ateş - Sin

NASIL MİLYONER OLUYORLAR!

Yazan: MALİK METELİKSİZ

GEÇEN gün Boğazda bir tanıdığa gittik. Sonbaharda Boğaza doyulmaz. Evin sağ arkasındaki koruluğu gösterdim:

— Aman, ne güzel... dedim.

— Evet, çok güzeldir, Abdi Beyin korusu, dediler.

Koy'da kaleme gelmez güzellikte bir yalı vardı.

— Bu güzel yalı kimin? diye sordum.

— Abdi Beyin, dediler.

Önümüzdeki balıkçılar denize ağ atıyorlardı. Dalyanı gösterdim.

— Abdi Beyin dalyanı, dediler.

Öğleden sonra gezintiye çıktık. Bir tepeden Boğazın iki yanını seyrediyorduk.

— Burası ne güzel yer! dedim.

— Evet, boydan boya gözünün görebildiği kadar, Abdi Beyin, dediler.

Sağa, sola, öne, arkaya, yukarı, aşağı, yere, göğe, nereye baksam Abdi Beyindi.

— Kim bu Abdi Bey?

— Ay bilmiyor musun? Amma yaptın... Hiç adını duymadın mı? Meşhur Abdi Bey, milyoner Abdi Bey...

Milyonerlerin hayatını çok merak ederim.

— Acaba tanışabilir miyiz bu milyoner Abdi Beyle?

— Aramız çok iyidir. Sizi tanıştıralım.

Abdi Beyin yalısına gittik. Tanışma, hatır sormadan sonra, ben maksadımı açıkladım:

— Beyefendi, burada her nereye baktımsa, sizin olduğunu söylediler. Maşallah, hayatta muvaffak olmuş bir insansınız. Ben gazeteciyim. Bu muvaffakiyetinizin sırrını söylesenız de, gazeteme yazsam, gençler de sizin hayatınızdan örnek alsalar, her halde çok iyi olur.

Abdi Bey:

— Hiç te iyi olmaz... dedi.

Biraz durduktan sonra:

— Siz benim ne kadar param olduğunu tahmin ediyorsunuz? diye sordu.

— Servetiniz hakkında bir fikrim yok ama, yalnız bugün gördüklerime bakılırsa, üç dört milyonunuz vardır sanırım.

— Çık, çık!.. dedi.

— Beş milyon...

— Daha çık!

— Altı...

— Daha, daha.

— On milyon.

Güldü.

— On beş...

— Bilemediniz. Çıkın!

— Yirmi...

— Daha...

Onar onar çıkıyordum:

— Otuz! dedim.

— Daha çıkın!

— Çıkamam, yoruldum.

— En fazla ne kadar dersiniz?

— Elli milyon!

— Daha...

— Benden dama! dedim. Bir insanın elli milyondan daha zengin olduğunu düşünmeğe ne beynim, ne de hayalim müsait...

Abdi Bey:

— Nasıl milyoner olduğumu soruyorsun değil mi? dedi. Anlatayım ama, sakın gazeteye yazmayın... Ben yüz on lira aylıkla küçük bir işte çalışıyordum. Az kazançlı, çok namuslu bir insandım. Sonra başıma, işte bu felâket geldi. Ama çok rica ederim, sakın gazeteye yazmayın.

— Anlayamadım, Beyefendi, dedim.

— Gençleri kötü şeylerden korumak lâzım. Onun için yazmamanızı istiyorum. Size hususi olarak anlatayım. Evet... Ayda elime yüz on lira geçiyordu. Fakir insan, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez, büsbütün şaşırır. Ben de öyle yaptım. Başımda bir de annem varken evlendim. Sabahları kahvaltı etmeden evden fırlarım. Öğleleri yemek yemezdim. Akşam işten çıkınca, eve yayan gider, günde bir öğün yemekle nefsimi körletirdim. Ne kadar çok çalışsam, ne kadar az masraf etsem, yine de bir türlü geçinemiyordum...

Bir akşam yine işten çıktım. Yürüye yürüye gidiyordum. Bir yandan da «Ben ne halt edeceğim, bunun sonu nereye varacak? diye düşünüyordum. Çünkü o sabah evden çıkarken karım, «Sevgilim bir yavrumuz olacak!» demişti. İçimden «Hay Allah cezanı versin!» diye geçirdim. Fare, giremediği deliğe, bir de kuyruğuna kabak bağlarmış. Ama sakın gazeteye yazmayın... Siz, benim görünüşüme, bugünkü halime bakmayın... Ben aslında çok namuslu bir insanım. Ama oldu bir kere, işte bu hale geldim... Gençlerin ahlâkının bozulmasını istemem. Onun için, rica ederim, yazmayın gazeteye... Ne diyordum? Haaaa... evet..." Yüksekkaldırımın alt başına geldim. Bir simitçi «Gevrek, gevrek... Akşam simidi» diye bağırıyordu. Burnuma da mis gibi koktu. Simit tablası başında, elim cebimdeki bozuk paralarda bir dakika düşündüm. Sonra, dayanamadım, «Ne olursa olsun, anasını satayım» diye simitçiye: «Ver şuradan bir simit!» dedim. Simidi elime aldım. Yüksekkaldırım'dan hem çıkıyor, hem de bir kahveye oturup simidimi çayla mı yiyeyim, yoksa yolda çaysız mı yiyeyim? diye düşünüyordum. Bir türlü karar veremedim. Tam Kuledibinin oradaki çeşmeye geldim. Yanıma biri yaklaştı. Adamı gözüm ısırıyordu.

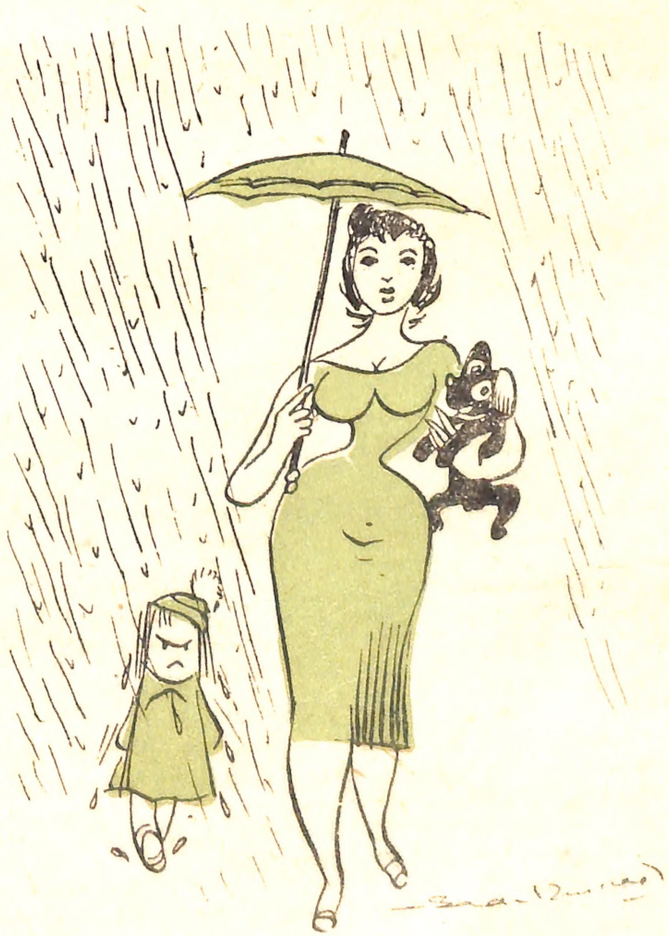

YARIŞIR!

TESİR

Doktor Ekrem Sirman, Balıkesir'in sayılılarındandır. Geçen gün muayenehanesine gelen arkadaşlarından birine dert yanıyordu:

— Sorma birader, dün akşam bezikte gene yüz lira kaybettim.

— Deme yahu., Fena tesir etmiştir sana...

— Etmez olur mu, yemeği doktor İsmail'le yedik ve baktı ki sıhhatim fena, bana hamur tatlılarını yasak etti!.. .

DERECELENME

Emekli Sahne Sanatkârlarına yardım için bir piyango tertipliyorlardı. Raşit Rıza:

— Ne hediyeler koysak acaba? diye tereddüt etti.

Galip Arcan:

— Yaz: dedi. Büyük ikramiye, bir ton kömür, ikinci ikramiye: kışlık bir palto, üçüncü ikramiye bir gaz sobası, dördüncü ikramiye... dördüncü ikramiye, nefis bir sanat eseri, meselâ bir tablo filân...

Vurguner ailesi

Vurguner'in küçük oğlu mektebe gidiyor!..

— Abdi Bey, Mösyö Jozef sizinle biraz görüşmek istiyor.

Mösyö Jozef, iş için bana sık sık gelir, masamın başında otururdu. «Eve gidiyorum, yarın görüşürüz.» dedim. «Beş dakika, beş dakikacık...» Ne yalan söyliyeyim, içimden «belki bir çay ısmarlar» diye geçirdim. Jozef'in, yolumun üstünde olduğu için her gün bilmeden önünden geçtiğim apartımanına girdim. Öyle bir apartıman ki, ilk yaptığım iş, simidimi cebime saklamak oldu. Jozef, beni büyük bir gösteri ile karşıladı. Öteden beriden konuştuktan sonra, listedeki sırasını öne almamı rica etti. Listedeki sıraya göre mallarını ancak on gün sonra çekecekti. Halbuki o mallarını çekmek istiyor, diller döküyordu. «Yapamam Mösyö Jozef!» dedim.

«Bunda kötülük yok, ha bir gün evvel, ha bir gün sonra» dedi. Bana da öyle geliyordu. Nasıl olsa bu adam malını çekecekti. «Olmaz, yapamam.» dedim. «Altında kalmam» dedi. «Bu, büyük bir iş değil ki... Sana da hiç zararı yok» dedi. Doğrusu bana hiç bir zararı olmazdı. Masamın üstünde, sırada duran evrakın yerlerini değiştirecektim. Kimsenin ruhu bile duymazdı. Zaten onları ben sıraya koyuyordum. «Olmaz Mösyö Jozef» dedim. Jozef «Elli lira» dedi. Kaşlarımı çattım. «Sen ne utanmaz, rezil herifsin!» diye bağırdım. Jozef, gülmeğe başladı. Kih kih gülüyordu. «Yüz...», «Alçak!. Sen herkesi kendin gibi mi sanıyorsun?». Jozef çantasından gıcır gıcır iki yüzlük çıkardı. Gülüyordu. «Namussuz!» diye bağırdım. Jozef, büsbütün gülmeğe başladı. İki tane yüzlüğün üzerine bir elli lira daha koydu. «Ulan cibiliyetsiz!» diye bağırdım. Benim hiddetim onu güldürüyor, kahkahadan kırılıyordu.

İki yüz elli lira... O zaman çok para. Ben iki ay, tam altmış gün çalışıyor, yine bukadar para alamıyordum. Masamdaki kâğıtların yerlerini değiştirerek bu kadar parayı alıverecektim. «Sana ben ne söyliyeyim be!.. Sende hiç sıkılmak yok mu?» Jozef, kah kah, kih kih ülüyor. «İşte üç yüz, dedi, sonra pişman olursun. Daha fazla veremem. Çünkü idare etmez.» Elimi cebime soktum. Simit kırıkları vardı. «Tuhhhh suratına!» diye bağırdım. Jozef gıdıklanmış gib gülüyor. «Haydi senin hatırın için dört yüz olsun, dedi. Başkastna dünyada vermem. Sen acemisinde ondan...»

Abdi Bey, o günleri yaşıyormuş gibi ter döküyordu.

— Ben size birşey itiraf edeyim mi? dedi. Herife o kadar bağırıp çağırdım da bir türlü oradan çıkıp gidemedim... Jozef yine gülmesine devam ederek: «İşte beş yüz, dedi. On para fazla veremem!» Biraz daha dayansam, kurtulacaktım. Dayanamadım. Paraları aldım. Ben de tıpkı onun gibi, evet tıpkı onun gibi kih kih gülmeğe başladım. Sesim bile onun sesine benzemişti. İkimiz de gülüyorduk. Ne olur, sakın bunları yazmayın... İşte benim hikâyem bu kadar...

— Peki nasıl zengin oldunuz?. Bu milyonlar?.

— Yooo... Katiyen ayni işe devam ettiğimi, her zaman Jozeften yahut başkasından para aldığımı sanmayın. Hemen işten çıktım. Başkaları bana üç yüz, beş yüz verip yardım edeceğine, benim onlara yardım etmemi daha doğru buldum. Şimdi Jozefin bana yaptığını, ben başkalarına yapıyorum. O kadar... Karşındaki kızacak, bağıracak, küfredecek, sen güleceksin, işte o kadar... Ondan sonra kolay. Nasıl milyoner oldu ğunun farkına bile varmazsın... Bir de bakarsın ki, milyoner olmuşsun gitmiş... Amgn ne olur, sakın gazeteye yazmayın. Utandığımdan değil, vallahi, başkalarına kötü ders olur. Kih, kih, kih...

B. E. N.

ASLI

Ressam Çal'lı İbrahim, bir resim sergisinde kendisinin meşhur bir tablosunun aynen kopye edilmiş olduğunu görünce, hemen sergi açan ressamı buldu ve herkesin içinde:

— Bu eserinizi iki bin liraya satın alıyorum! dedi.

Orada bulunan ve resimden anlıyan biri:

— Aman üstad, etme, diye atıldı. Bu resim beş para etmez, sizin bir tablonuzdan çalınmadır. Niçin o kadar yüksek para teklif ediyorsunuz?

Çal'lı, berikine döndü:

— Aslının ne kadar değerli olduğunu anlatmak için, arkadaş!

Beni beşer FATMA

Yazan: BAZI ŞAŞAR

DAİREDE herkes ona acırdı. Cezaevinden yeni çıkmış, bizim daireye hademe olmuştu. Macerasını dinlemiyen kalmamıştı. Yirmi yaşında ancak vardı. Neden cezaevine girdiğini şöyle anlatırdı:

— Vallaha istiyerek yapmadım. Kaza ile oldu. Beni beşer, bazı şaşar... Çocukla balkondaydım. Elimde hoplatıyordum. Hoplatırken düşüverdi aşağı. N'apayım? isteyerek mi yaptım sanki...

Hizmetçi durduğu evin küçük çocuğunu, dördüncü kattan aşağı düşürmüştü.

— İnsanlık hali, diyordu. Hep insanız, hatâ bize mahsus... Ben kendi kardeşimin de gözünü çıkardım.

— Neee? Kardeşinin gözünü mü çıkardın?

— Hep beni beşeriz, insan hatâdan sâlim olmaz. O zaman en yaşımda var, yoktum. Ben duvendeyken kardeşim sapların üstünde ağlayıp duruyordu. Sus derim, susmaz. Öküzü sürdüğüm sopayı atınca, sivri ucu guzüne girmiş. Kaza işte... Olacakla kırılacağın önüne geçilmez.

Fatma'nın adı, dairede «Beni Beşer» di... Herkes onu «Beni Beşer Fatma» diye çağırırdı. Dairede ilk işi, müdürün yeni giydiği elbiselerine mürekkep dökmek oldu. Müdür, masasındaki hokkaya mürekkep koydurtmak istemiş:

— Kızım, şuradan mürekkep şişesini al, demişti.

Fatma sandalyeye çıkmış, dolabın üstündeki mürekkep şişesine uzanırken, yallah kendisi yere, şişe de Müdürün kafasından aşağı... Daktilo Nuran'ın söylediğine göre, müdür küplere binince, Fatma soğukkanlı:

— İstiyerek mi yaptım Beyefendi, demiş, Bir kazadır oldu işte... Ne bağırıp duruyorsunuz? Bir hatâdır oldu, ne yapalım, ölecek değiliz ya...

Müdür, gülsün mü, ağlasın mı:

— Madem bir hatâdır oldu, al hatânı temizle! diye elbisesini vermiş...

Sonrasını İsmail Efendi anlatıyor:

— Baktım orada bir şeyler yapıyor. «Ne yapıyorsun kız?» dedim. «Beyefendinin elbisesine kaza ile mürekkep döktüm de, benzinle çıkarıyorum» demiş.

İsmail Efendi bir bağırmış:

— Kız, Allah kahretsin seni, o benzin değil, zeytinyağı...

Fatma:

— Yaaa... demiş. Demek benzin değil ha, öyleyse bir şişe zeytinyağını ziyan ettim desene... İnsanlık hâlî...

Birdenbire bakarsınız masanın üzerine bir kahve getirir.

— Bu ne ?Ben kahve istemedim .

— Demin istedin ya... diye tutturur.

O sırada öbür odalardan biri:

— Fatmaaaa, diye bağırır. Nerede kahve?

Fatma, günde hiç düşmese, on beş, yirmi defa düşer. Yalnız merdivenden filân değil, düm düz yerde düşer. Eğer elindeki bardak, fincan hırılmışsa, hiç istifini bozmadan:

— N'apayım, insanlık hâli. Düşmez kalkmaz bir Allah... der.

Misafir gelen bir Kral, bir gün bizim daireyi de ziyaret etmişti. Kralı kapıda karşılamıştık. Nerden karışmışsa Fatma da araya girmiş. Rap diye Kral Hazretlerinin ayaklarının dibine yuvarlanmasın mı? Kral bunu kendisine bir saygı gösterisi sanıp:

— Estağfirullah, diye Fatma'yı yerden kaldırdı. Sonradan:

— Kız senin orada ne işinvardı? dedik.

— Ne bileyim ben, geldim işte! dedi.

— Peki, nasıldüştün?

— Ayağım kaydı.

— Haydi yürürken neyse, insanın durduğu yerde ayağı takılır mı?

— Aaaa... Oldu n'apim, isteyerek mi düştüm? İnsan hâli...

İyi su küpünü kırdı. Dairede bardak, fincan kalmadı. Fatmadan bir şey istemeğe korkardık. Bir bardak su istesen, suyla beraber odanın içine kapaklanırdı. Bi raz kızsan, o senden çok çıkışır:

— Beni beşer, bazı şaşar... İnsan bu, hiç yanlışlık yapmaz mı? Siz hiç yanlışlık yapmaz mısınız? Allah, Allah...

Her sabah daireye gelince, bir iki pencereyi kırık buluruz.

— Fatma ne yaptın?

— Silerken oldu.

— Silme, istemez...

— Niye kızıyorsunuz Beyefendi? Kaza işte... Kaza gelirken ben geliyorum, der mi? İnsanlık hâli...

Beni Beşer Fatma'yı bir iş için Kadıköy'üne göndersen, o Topkapı'ya gider. Müdür deli olurdu, kızardı, bağırırdı da, yine kovmazdı onu. Müdürün evi yakındı. Ara sıra bir kâğıt yazar, evine gönderir ,evden bir şey isterdi. Bir gün Beni Beşer Fatma'ya bir mektup verir:

— Fatma, der. Sakın yanlışlık yapma. Bak zarfın üzerinde de adres var. Bu mektubu adresi yazılı apartımana götür. Orada sarı saçlı bir hanım var, ona verirsin. Aman yanlışlık yapma.

Gideceği yeri de tekrar tekrar anlatır. Beni Beşer Fatma, Peki, der, mektubu alır, doğru Müdürün karısının eline teslim eder. Az kalsın adamın bunca yıllık evi, ocağı sönecekti.

Merdivenleri sildiği kirli suyu Muavin Beyin başından aşağı geçirdi. Bir akşam daireden giderken, musluklardan birini açık bırakmış. Ertesi gün daireyi bir göl halinde bulduk. O, her sefer, hep o soğukkanlılığıyla sanki bir şey olmamış gibi:

— Hatâ insanlara mahsus, Beni Beşer, bazan da şaşar! diyordu.

Bir gün Müdürün feryadiyle hepimiz odalarımızdan fırladık. Müdür:

— Anladık, diye bağırıyordu, anladık. Beni' Beşer, bazı şaşar! Ama bazı şaşar. Sen her zaman şaşıyorsun... Allahın kulu, ne olur bir kere de şaşma be!. Sen beni beşer değil, beni hayvansın!.

YAZISIZ!

Beni Beşer Fatma, bu bağırıp çağırmalara katiyen kızmazdı. O yine bildiğini okur:

— Beni Beşer, bazı şaşar!

Diyerek, kırmağa, dökmeğe, yanlışlığa, yuvarlanmağa devam ederdi.

O sırada bizim Umum Müdür değişti. Yeni Umum Müdürün bizim daireyi gezeceği, teftiş edeceği söyleniyordu. Müdür, hepimize söyledi:

— Umum Müdürün geldiğini kim önce görürse, hemen Beni Beşer Fatma'ya izin versin! O gün Fatma burada bulunmasın!.

Fatma'nın Umum Müdüre de bir «Beni Beşerlik» etmesinden adamı merdivenlerden aşağı yuvarlamasından, kafasına pis su dökmesinden, üstüne yuvarlanmasından korkuyorduk. Gözlerimiz yoldaydı. Yeni Umum Müdür bir türlü gelmek bilmiyordu. Hiç birimiz de, onu tanımıyorduk.

Bir akşam, paydos vaktinden az önce, Beni Beşer Fatma, bizim odaya girdi:

— Umum Müdür geldi! dedi.

Hep birden fırladık:

— Nerdee?

— Gitti!

— Nasıl gitti?

— Basbayağı gitti işte. Gideli ancak iki dakika oldu.

— Neye kimseye haber vermedin?

— Onun Umum Müdür olduğunu bilmiyordum ki... Giderken: «Ben Umum Müdürüm» dedi.

En çok telâşlanan bizim dairenin müdürüydü. Çünkü ara sıra

Mütecaviz İsrailli'ler, ele geçirdikleri Mısır tanklarını savaşa soktuklarını iddia ediyorlar.
— Gazeteler —

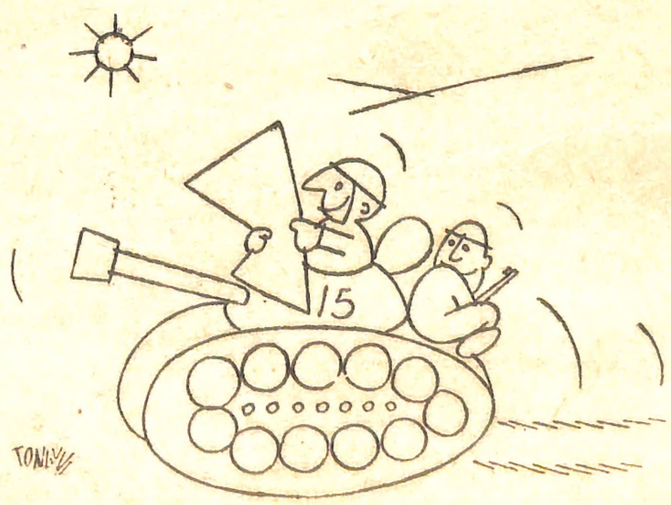

— Salamon be, Ruslar Mısıra yine tank veriyorlarmış!.

kaytaran müdür, o gün de bir bahaneyle kırmış, tam o sırada gelmişti. Onun için heyecanla sordu:

— Ne zaman geldi ?

— Öğleden sonra...

— O zamandan beri ne yaptı?

— Beni önüne kattı, her bir yanı gezdi. Arşivi göster, dedi, gösterdim.

Bizim dairenin arşivi de arşivden başka her şeye benzer.

— Neresini gösterdin?

— İşte şu yukarıki büyük odayı...

Beni Beşer Fatma, Umum Müdüre, arşiv diye, dairenin kitaplığını göstermişti. Kitaplık da gayet düzenli olduğundan, Müdür:

— Aferin Fatma! dedi. Çok iyi yapmışsın.

Bu, belki de Fatma'nın hayatında ilk duyduğu aferindi.

— Sonra ne yaptı umum müdür?

— Müdür Beyi sordu.

— Ne dedin?

— Muavin Beyin odasını açıp, işte, dedim.

— Aaaaferin Fatma! Başka ne dedi?

— Râsim Bey kitap okuyordu. Belma Hanımla Avni Bey kutu kutu oynuyorlardı. «Bunlar kim, ne iş yaparlar?» dedi. «Hiç bir iş yapmazlar. Onlar evrak tâkibine gelenler» dedim.

— Aaaaaaferin Fatma. Başka?

— Başka, vezneye baktı. Kimseyi görmeyince: «Bu veznedar yerinde durmaz mı?» dedi. «Durur, Müdüre kâğıt imzalatmaya gitti» dedim.

— Aaaaaaferin Fatma. Bâir bir kahve filân verseydin.

— Verdim. Müdür Beyin kâtibi kahve istemişti. Yanlışlıkla ona götürmüşüm. Vallahi bilerek yapmadım. Beni beşer, bazân şaşar.

— Aaaaaaaa ferin Fatma!.

— Sonra giderken «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?» dedi. «Bilmiyorum!» dedim. «Ben Umum Müdürüm. Sakın gelip tef tiş ettiğimi kimseye söyleme» dedi.

— Aaaaaaaferin Fatma!

Fatma o gün bütün hayatında bir kere bile duymadığı, belki yüz aferin aldı. Aldı ama:

— Ben daha bu dairede çalışmam! diye diretti.

Hep birden yalvardık, yakardık, boş... Hemen hesabını aldı. O akşam ilgisini kesti.

Merdivenleri indi. Aşağı katta bir gürültü koptu. Bir de indik, baktık ki, o koca mermer heykel yerde, Fatma da boylu boyunca yere uzanmış. Ayağa kalktı. Beni Beşer Fatma kalçasını oğuştururken:

— Kaza... İstiyerek mi yaptım? İnsanlık hâli... dedi.

Kapıdan çıktı. Onu bir daha görmedim.

O. YAZAR

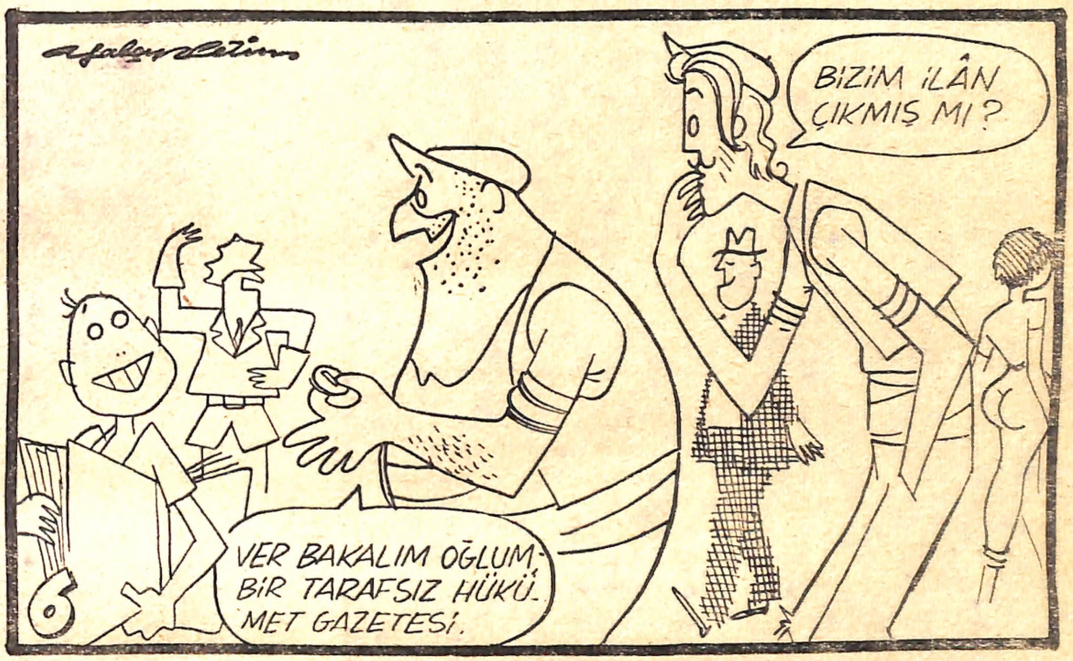

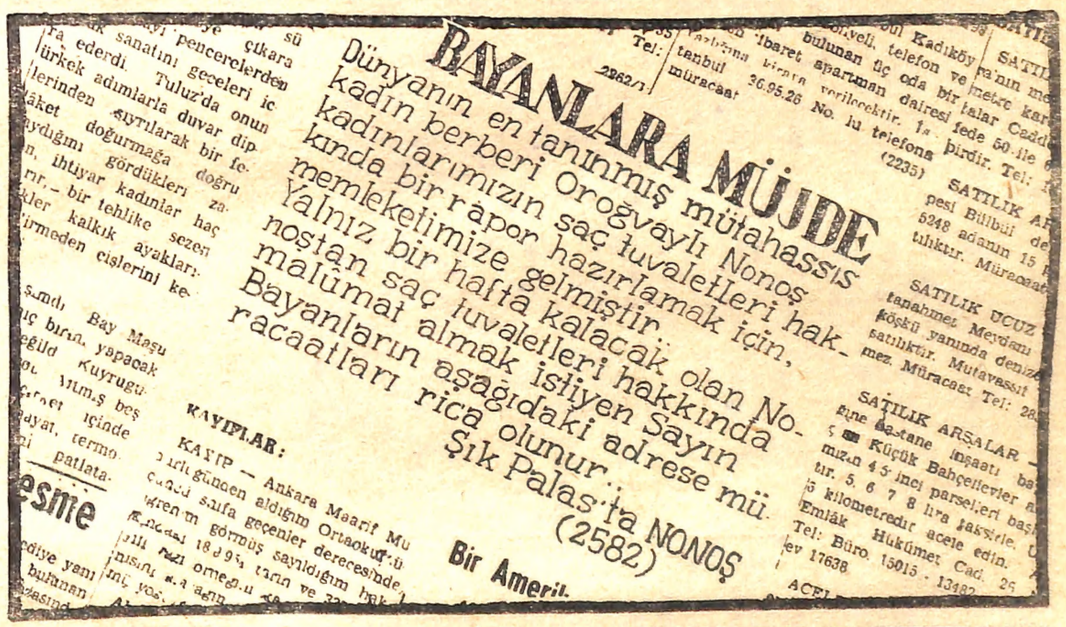

DAYAK

KONUKSEVERLİĞİMİZ, pehlivanlığımız, kahramanlığımız gibi, artık dayak ta, bizim milli geleneklerimiz arasına girdi. Gün geçmiyor, gazetelerde birkaç dayak atma haberiyle karşılaşmış olmayalım. Nedense birbirimizi dövmeğe pek meraklıyız. Öğretmen öğrenciyi döver, bir de bakarsınız tersi olmuş, öğrenci öğretmeni dövmüş. Koca karısını döver, bâzı da işler ters gider, kadın kocasını döver. Ev sahibi kiracıyı, kiracı ev sahibini döver. Esnaf müşteriyi, müşteri esnafı, şoför yolcuyu, yolcu şoförü, ana - babalar çocukları, çocuklar ana - babaları...

Politikamız bile bir kördöğüşüdür gidiyor. Hele polisin attığı dayağa ne dersiniz? Adlî tabiplerden dayak atılmış diye raporlar alınır, mahkemelerde dayak yedik diye bağırılır, gazetelerde suratları çarşamba pazarına dönmüş vatandaş resimleri çıkar, ama kimsenin kılı kıpırdamaz. Demek dayak yemek bizim için ekmek yemek gibi birşey... Başka türlü olsaydı, başkasına atılan dayağı kendimize atılmış sayar, bugün sanaysa, yarın bana der, bu sürüp giden dayakları bir önlemeğe çalışırdık.

Polis ki, birbirine dayak atanları ayıracakken, demek o da dayanamıyor, kendini bu gelenekten alamıyor, o da girişiyor, ver ediyor sopayı... Eskiden karakollarda, müteferrikalarda filân döverlerdi, şimdi stadyomlarda dövmeğe başladılar. Futbolcuların dövdüğü hakemi söylemiyorum, polisin dövdüğü hâkimi anlatıyorum size. Polis hâkimi dövüyor, hem de stadyomda...

Stadyom dayağının bu kaçıncısı?. Hani şöyle böyle biri söylese, eh, yalan döylüyordur, polisimize iftira ediyordur, der geçerdik. Bu sefer stadyomda polisten dayak yediğini söyleyen Çerkesköy hâkimidir. Belki de hâkim cüppesini giydiği zaman, ona kaç insan polisten dayak yediğini şikâyet etmiş, ama Bay hâkim, bir polisin, korumak göreviyle ödevlendiği vatandaşa dayak atabileceğine inanmamıştır.

Nüfus kütüğünde yazılı olmaktan başka övünülecek bir şeyi olmayan herhangi vatandaştan vaz geçtik, ama bir hâkime polisin dayak attığı, dünyanın neresinde görülmüştür?

Birimize atılan tokat, eğer hepimizin yanağını acıtıyorsa, bugün değilse yarın, yarın değilse öbürgün, o şamar bizim de yanağımızda şaklayacak demektir; toptan, hep birden, hattâ o dayağı atan da beraber, dayak yemeğe kaşınıyoruz, dayağa lâyıkız, bunu hak ettik demektir.

Dünya yüzünde bir insanın, başka bir insan tarafından dövülmesi kadar haysiyet kırıcı bir şey düşünemiyorum. Bunun utanılması dayak yiyenden çok, dayak atana düşer, hattâ daha çoğu....

Polislik, doğuştan, Allah tarafından bahşedilmiş bir şeref veya verilmiş bir ödev değildir. Herkes bir tesadüfle mesleğini bulmuştur. Dayak atanlar, dayak yiyenle yerlerinin değişebileceğini düşünmelidirler. O zaman vatandaşa kalkan şamarları, kendi yüzlerine iner.

Dikkat edilsin, dayak gide gide milli geleneklerimiz arasına girdi. Terbiyede bile, «Kızını dövmeyen, dizini döver!» diyoruz. «Dayak Cennetten çıkmadır» diyoruz. «Hocanın vurduğu yerde gül biter!» diyoruz.

Bu gidişle Türkiye için kitap yazan yabancılar:

«— Pastırmalı yumurtaları, rakıları, pehlivalnarı, bir de dayakları çok meşhurdur!» diye yazacaklar.

Bilindiği gibi turistler, her memleketin özelliğini görmeğe gelirler. İster misiniz, memleketimizi görmeğe gelen turistler, buradan dönüşlerinde, bizim için:

«— Çok misafirperver insanlar, aman bana bir dayak attılar, bir dayak attılar ki, hiç sormayın!..»

Diye bizi övmeğe başlasınlar....

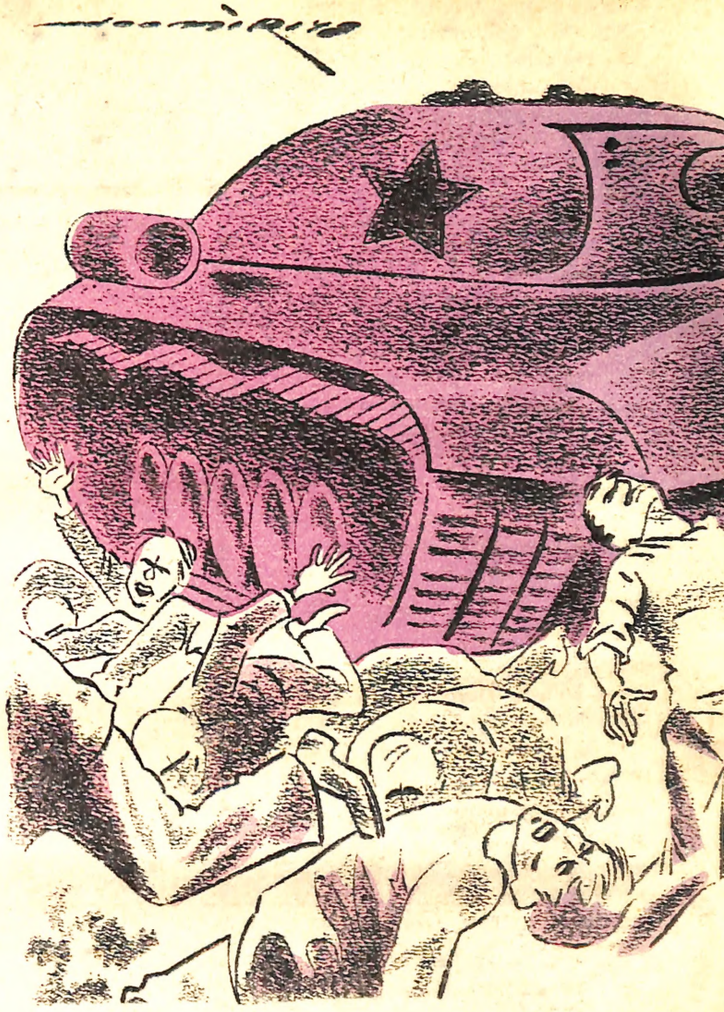

Macaristand

MAHÇUP ÂŞIK

Son derece mahcuptu. Kadın işlerinde tecrübeli bir arkadaşına baş vurdu:

—Yahu, dedi, nasıl etsem de kafeslesem...

— Sinemaya götür. Filmin heyecanlı bir sahnesinde, meselâ sevgililer öpüşürken. elini yakala....

Söz diuledi. Ertesi gün arkadaşı onu yine kederli görünce sordu:

— Ne o? Dediğimi yapmadın mı?

— Yaptım ama birader, dedi acemi âşık. Ben kızın bir elini aldığım zaman, baktım ki öbür elini öteki koltuktaki adama vermiş!.

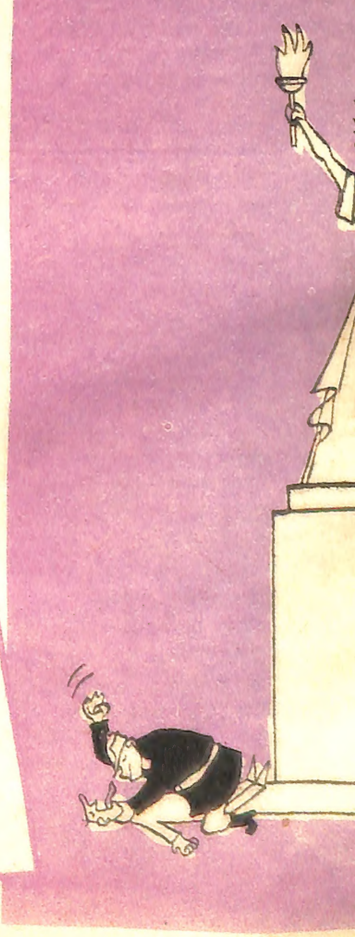

NETİCESİ BU

Genç kız son derece bitkin bir halde eve döndü. Annesi:

— Ne o Ayfer? dedi. Yine bitmişsin...

Genç kız sevinçle:

— Evet anneciğim, dedi. İki kilo kaybettim. Bugün matinede Rok'n'roll dansı seyrettik de....

BİRİCİK İMKÂN

Kız, herkesi baştan çıkaracak kadar güzeldi. Kim olsa dinden imandan çıkardı. Erkekse, insan rüyada görse, hani, dudaklar uçuklayacak kadar korkunç bir mahlûktu.. Bununla beraber, balkonda kızı yalnız yakalayınca, yalvarmağa başladı:

— Ne olur, razı olun da, sizi bir kreecik öpeyim... Ne isterseniz vermeğe hazırım! Söyleyin, sizi bir ker eolsun öpmeme müsaade etmeniz için ne istersiniz?

Kız, bir tek kelimeyle mukabele etti:

— Kloroform!.

Toros Canavarı

Metin:

— Gelsin polisler de, gözleriyle görsünler bakalım.

Karısı, çocukları, Nuri Beyi zorladıkça, Nuri Bey yalvarıyor:

— Sabah ola, hayır ola... Ne olursunuz sabredin! diyordu. Ben elâlemle karakolluk olamam... Ayağını öpeyim Mehpare, ben kara kola nasıl giderim?

Nuri Beyi, yalvarmalarına, yakarmalarına aldırmadan âdeta zorla giydirip, karakola gönderdiler. Nuri Bey ağlamaklı olmuştu. Kapıdan çıkarken:

— İçimde bir tuhaflık var, dedi. Sanki başıma büyük bir felâket gelecekmiş gibi...

Öyle bir «Allaha ısmarladık» demişti ki, sanki «Hakkınızı helâl edin» demek istiyordu.

Gürültü, çığlık, şarkı, son haddini bulmuş, bir yandan da tavandaki deliklerden şarıl şarıl sular dökülmeğe başlamıştı.

Ömründe mahkeme nedir, karakol kapısı nedir bilmeyen zavallı Nuri Pâkyürek, karısının, kızının, oğlunun zoru ile gece yarısı ev sahibini karakola şikâyet için, evden çıktı. Buna çıktı, denmez, koğuldu denir. Karanlıkta ayakları taşlara takıldıkça, söylenip duruyordu:

— Bu yaştan sonra başımı belâya sokacaklar!.. Benim ne işim var karakollarda... Biri kazık kadar herif, biri hayta kız. Tuttur muşlar ille baba karakola... Karakola gitmek kolaysa, siz gitsenize...

Söylene söylene karakola kadar gitti. Gitti ama içeri giremedi. Karakol kapısının önünde bir zaman gezindi. Hayır, bu kapıdan içeri giremezdi. Kalbi heyecandan duracak gibi oluyordu. Merdivenlerden bir bekçinin indiğini de görünce, büsbütün cesareti kırıldı, ters yüzü etti. Yarım saatlik yolu tepti. Evine geldi. Karısına, çocuklarına:

— Ben yapamam... Siz gidin de şikâyet edin! diyecekti.

Tam kapıya gelince, eve girmekten de caydı. Kimbilir, bu korkaklığına karısı ile çocukları yine neler diyeceklerdi. Yine karakolun yolunu tuttu. Yolda kendi kendine cesaret veriyordu:

— Ne olacak? Karakolda adam yemezler ya... Giderim komisere, beyefendi derim, ev sahibi bizi çıkarmak için mahkemeye verdi, derim. Biz mahkemeyi kazandık derim. O zaman efendime söyliyeyim, üst kata da, alt kata da, para ile tutmuş, iki azılı kazık kaçkını getirdi derim. Bize etmediklerini bırakmadılar derim...

Söylene söylene karakola geldi. Karakol kapısını görünce, yine cesareti kırıldı. Umacı görmüş çocuk gibi, geri döndü.

Nuri Pâkyürek evle karakol arasında mekik dokudu. Ne eve, ne de karakola girebiliyordu. Sokak ortasında kala kalmıştı.

Sonunda, canını dişine taktı. Boynuna taş bağlayıp, Saraybur nundan atlayan adam ümitsizliği, yahut ümidi ile karakoldan içeri girdi. Kapıdan adımını atar atmaz da pişman oldu ama, iş işten geçmişti artık... Başkomiserin odasına girdi. Odada yalnız nöbetçi memur vardı. Başını, masanın üstüne iki eliyle dayamış, tilki uykusundaki memur, Nuri Pâkyürek içeri girince birden sıçradı. Nuri Pâkyürek'in yüreğine inmişti. İki adım geri çekildi. Söyleyecekti. Söyliyecekti ama, korkulu rüyada imiş gibi dili tutuldu, sesi çıkmıyordu.

Memur, uykulu gözlerini oğuşturdu. Gözlerini kırpıştıra kırpıştıra, Nuri Pâkyürek'e baktı Biraz daha baktı. Daha dikkatli baktı. Baktıkça suratının biçimi değişiyordu. Memur masadan ayağa kalktı. Nuri Pâkyürek'e doğru yürüdü. Nuri Bey geri geri çekildi. Odanın köşesine sıkıştı, artık gidecek yer kalmamıştı. Karşısındakinin tokat vuracağından korkan bir küçük çocuk gibi, sağ elini yüzüne kapadı. Memir, Nuri Pâkyürek'in tâ burnunun dibine sokulmuş, inceden inceye yüzünü tedkik ediyordu. Sonra ,birden masasına fırladı. Masanın gözünden bir fotoğraf çıkardı. Bir fotoğrafa, bir Nuri Pâkyürek'in yüzüne bakıyordu. Memurun bir eli taban casına gitti, öbür eli ile zile bastı. Sinirli parmakları maniple koluna basar gibi, durmadan zil düğmesine basıyordu.

Büsbütün şaşıran Nuri Pâkyürek, arkasını getiremeden:

— Bendeniz... diye kekeledi.

Memur:

— Sus! diye payladı. Zil sesine başka bir polis memuru odaya girdi.

— Ne var? diye sordu.

Nöbetçi memur eliyle «sus» işareti yaptı, sonra yanına çağırdı. Elindeki fotoğrafı, sonra Nuri Pâkyürek'i gösterdi. Bir fotoğrafa, bir Nuri Beye bakan polis memurunun suratı değişti, karmakarışık oldu.

— Tamam o... diye bağırdı.

— Ta kendisi!..

— Evet...

Nöbetçi memur, Nuri Beye:

— Kıpırdama! diye bağırdı.

Çoktan sıfırı tüketen Nuri Pâkyürek'te zaten kıpırdayacak hal kalmamıştı. Önündeki sandalyaya külçe gibi çöktü.

Nöbetçi memur telefona yapıştı. Numaraları çevirdi. Sonra konuşmağa başladı:

— Alo... Alo... Neresi? Evet... Evet efendim. Toros Canavarını yakaladık beyefendi. Toros Canavarı efendim... Kendisi... Yakaladık! Ben kendim yakaladım efendim. Tek başıma yakaladım... Gönderin beyefendi. Katiyen... Tabancamı göğsüne dayadım. Kaçırmam beyefendi... Elleri havada duruyor. Evet... Yirmi kişi göndersenız yeter beyefendi. Teşekkür ederim. Teveccühünüz... Hiç merak etmeyin, kaçırmam efendim.

Nöbetçi memur telefonda bunları söylerken, gözünü de sandalyaya yığılıp kalmış olan Nuri Pâkyürek'ten ayırmıyordu.

(Sonu gelecek sayıda)

YAZISIZ!

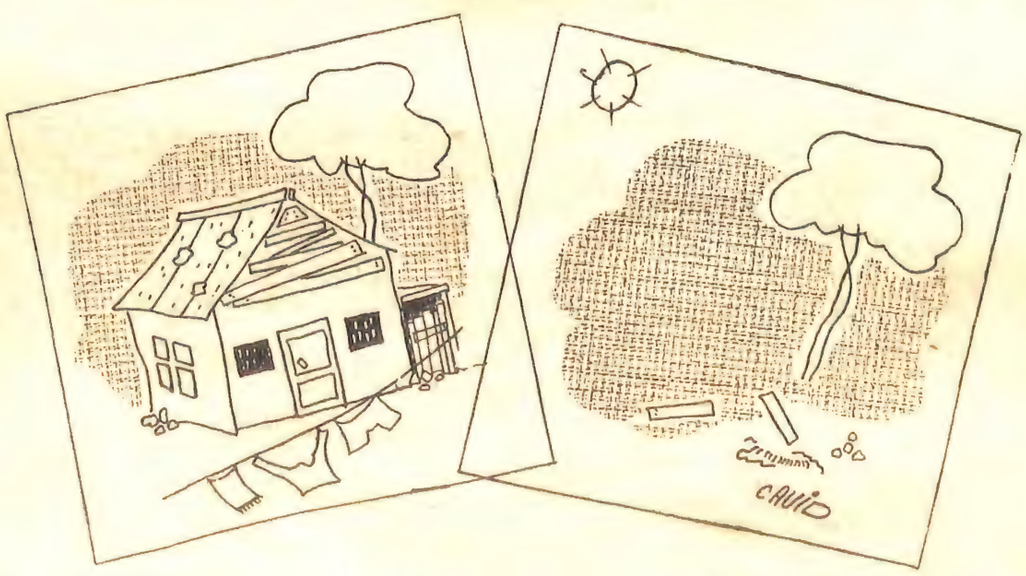

Gece kondular yıktırılıyor...
— Gazeteler —

Gece kondu ..... Gündüz uçtu!..

Erkek — Seni ömrümün son gününe kadar seveceğim...
Kadın — Neden son dakikasına kadar değil...
Erkek — E, müsaade et artık, bir kaç saat de rahat nefes alayım!

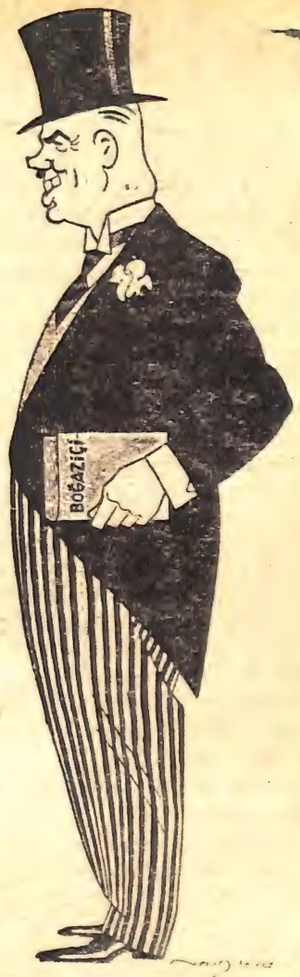

Bir Sefiri Kebir

Necmi Rıza

Necmi Rıza, Akbaba ailesinin en eski karikatüristidir. İlk eseri, 1936 da Akbaba'da çıktı. Bugün 44 yaşındadır.

Güzel Sanatlar Akademisinin resim bölümünden mezun olan Necmi Rıza'nın çizgileri, sağlam bir bilgi temeline dayanır. Cemâl Nadir ve Ramiz'den sonra, fırçasına hâkim ilk karikatürist olarak onu tanıyoruz.

Necmi Rıza, karikatür nevinin bütün çeşitlerini çizen bir sanatkârdır: Bir moda albümünden çıkmış kadar zarif, ince kadınlariyle olduğu kadar, siyasi karikatürleri ve portreleriyle de mesleğinin ustasıdır.

Yılda bir çıkardığı albüm müstesna, Necmi Riza'nın bütün eserlerini yalnız AKBABA sahifelerinde görebilirsiniz.

— Kral Zogo, ya Büyükada'da, ya Büyükderede oturacakmış..
— Mori hâlâ cozleri büyüklerde.. Oturttutturamiyor Arnavud çoyünde!..

— Niçin muhacim oynamıyorsun kuzum? Arkadaşlarımdan utanıyorum vallahi: Bu kaleciliğin, kapıcılıktan farkı yok!.

İlle de Gazeteci...

Yazan: Erenköy Muhabiri

GAZETELERİN adlarını söylemem, hiç üstüme düşmeyin. Memleketimizde dördüncü kuvvet sayılan ve kamu oyunu dile getiren gazeteyi küçümsemenize dayanamam. Ne de olsa hepimiz bu yolun yolcusuyuz.

Ben bu gazeteciliğe büyük bir istekle girmiştim. İşe musahhihlik le başladım. On beş yıl oluyor. İşe başladığım ilk gecenin heyecanını hâlâ duyarım.

Mürettip çırağı önüme bir sütun yazı getirdi. Bir roman tefrikası idi. Yazıda bir küçük yanlış bırakmamak için, gözümü dört açmıştım. Romanda şöyle bir yer vardı: «Ara sokaklardan birine saptı ve içkili meyhaneye girdi.». Müsveddeye baktım, yazar da öyle yazmış. Yâni yanlışı mürettipler değil, yazar yapmıştı. Yazıyı sekretere götürüp gösterdim. Okudu. Yüzüme baktı:

— Eeeeee, ne var bunda?

— İçkili meyhane, diyor.

— İyi ya... Ne olmuş?

— Meyhane...

— Evet?

— İçkisiz meyhane olmaz ki... Meyhaneler içkilidir.

— Sekreter beni tersledi:

— Sen mi kaldın muharririn yanlışını çıkaracak? «İçkili» yi çıkar.

Ertesi günü beni o gazeteden sepetlediler. Musahhihleri fazla geliyormuş... İlle de gazeteci olmak isteğimden, bir zaman sonra başka bir gazeteye girdim. Orada da musahhihtim. Bu seferki hikâye idi. Hikâyenin bir yerinde «Aralıklı fasılalarla nefes alıyordu» diye yazılmıştı. Bu sefer sekretere değil, yazarın kendisine gittim. Yanlış yeri gösterdim.

— Neresi yanlış bunun? dedi.

— Aralıklı fasıla olur mu? Fasıla, aralık demek...

Cümleden «aralıklı» kelimesini, gazeteden de beni çıkardılar. İlle de gazeteci olmak istediğim - den, direndim, bir zaman sonra başka bir gazeteye girdim. Bu sefer muhabirdim. Bir gün gazetenin baş yazısını okurken, «kendi kendime düşündüm» diye bir cümle gördüm. Baş yazara gösterdim.

— Ne olmuş? dedi.

— «Kendi kendime» ye lüzum yok, dedim. İnsanlar hep kendi kendilerine düşünürler.

Suratını ekşitip yüzüme baktı.

— Git, İdare Müdürünü gör!. dedi.

İdare Müdürü pasaportumu verdi. İlle de gazeteci olmak istediğimden, bir zaman boşta gezdikten sonra başka bir gazeteye kapılandım. Röportaj yapıyordum. Gazetenin politika yazısında şöyle bir cümle vardı: «Hayırlı başarılar dileriz!»

Gazete makineye girmeden, düzeltir diye, yazarına yanlışlığı gösterdim.

— Biz hükûmet gazetesiyiz, dedi. Elbette hükûmete hayırlı başarılar dileriz.

— Başarının hayırsızı olmaz da...

Ertesi gün, bir işe hayrım olmuyor diye, oradan da çıkardılar. İlle de gazeteci olmak istediğim - den, bir zaman Ankara caddesinde sürttüm. Sonra başka bir gazeteye girdim. İstihbarat şefi, iki de birde:

Hitler — Duçe, galiba Moskova'dan bir arkadaş geliyor bize!

— Hacmi izdiham... Hacmi izdiham...» diyip duruyordu. Doğrusunun «Hacmi istiap» olduğunu söyledim.

— Değil, dedi. Otobüslerde, tramvaylarda, vapurlarda, izdiham olduğundan, buna hacmi izdiham derler.

Ne derlerse desinler, beni oradan da çıkardılar. İlle de gazeteci olmak istediğimden, bir zaman geçti, başka bir gazeteye kapağı attım. Gazetemizin sekreteri, bir resim altı olarak şöyle yazmıştı:

«Uludağın sisli bulutları arasından Bursanın görünüşü.»

— Aman, dedim. Sisli bulut da ne demek? Bulutun sissizi mi olurmuş?

— Ukalâ! diye beni payladı.

Sonu malûm... Yine kendimi Babıâli kaldırımlarında buldum. İlle de gazeteci olmak istediğimden...

Evet, insan bir şeyi bütün kalbiyle isterse, olur. Ben de gazeteci oldum. Şimdi on dört senedir gazeteciyim. Hiç kimse de çalıştığım gazeteden çıkarmıyor, beni el üstünde tutuyorlar. Eğer bu gazeteden de çıkarırlarsa, girecek başka gazete de kalmamıştı. Hepsinden koğulmuştum.

Şimdi, on dört senedir çalıştığım gazetenin sekreteri, haberlere en güzel başlığı kendisinin attığını iddia eder ve bununla öğünür. Geçen gün, göğsünü kabartarak:

— Bak şu manşete!. dedi. Nasıl beğendin mi?

Gösterdiği başlık şöyle idi:

«Macaristanda büyük ve kanlı bir katliâm!»

— Kansız katliâm olmaz! Yanlış yazmışsın! diyecektim. Lâf, dilimin ucuna geldi, sonra yuttum.

— Çok güzel, dedim. Gazetelerin hiç biri bu kadar güzel bir başlık vermemiş!.

Sekreter:

— Bir çay getir! diye kahveciye seslendi, bana bir çay ısmarladı. İlle de gazeteci olmak istedim ve oldum.

Haaa... Onu unuttum size söylemeğe. Bu gazetelerin birinci işi, yapılan yanlışları düzeltmek, yanlış iş yapanları uyarmaktır.

— Bir dakika müsaade et karıcığım, izah edeyim!..

LOCA BANK

HANIMIN biri... Hangi hanım mı? Gazetelere adı düştüğüne göre, yüksek sosyeteden bir hanım işte... Bay G. B., Bayan K. K., filân bir hanım, sinemaya bitmiş, gider a... Locaya girmiş, girer a... Locaya kim sokmuş, yalnız mı girmiş, iki kişi mi, üç mü, dört mü, gazete buralarını yazmamış, Yüksek sosyeteye olan saygısından ötürü buralarını sessiz geçmiş.

Film başlamış. Film başlar başlamaz da o hanım her nedense elindeki çantayı yanındaki sandalyeye koymuş. Şimdi Şerlok Holmes gibi meraklı bir polis hafiyesi olsa sorardı:

— Hanım, elinde ne vardı da çantayı sandalyenin üstüne koydun?

Hanım da;

— Çanta benim değil mi, canım nereyi isterse, onun üstüne koyarım, diyebilirdi. Amma biz Şerlok Holmes kadar meraklı olmadığımızdan böyle şeyler sormuyoruz.

Film öyle heyecanlıymış kili.. Acaba hangi film? Hangisi olursa olsun, o da bizi ilgilendirmez. Hanım filmin heyecanına kendini kaptırmış ve... ve efendim yanı başındaki çantasının aşırıldığını fark edememiş. Olur.. Biz heyecanın ne demek olduğunu çok iyi biliriz. Hattâ bu heyecan, yâni film heyecanı, öyle büyük olur ki, bazı hanımlar değil çantalarının aşırıldığını, kürklerinin çıkarıldığını, elbiselerinin soyulduğunu bile fark etmezler. Bizim sinema tarihimizde, kapıldıkları heyecanın etkisiyle locada soyulup sovana çevrilen ve çırıl çıplak kalan hanımlarımız çok görülmüştür.

Önü sonu film bu. Ne kadar heyecanlı olursa olsun, kıyamete kadar sürecek değil ya, bitmiş... Hanım bir de bakmış ki çanta yok. İşte o zaman:

— Eyvah!.. diye bağırmış. Çantanın içinde 50 bin liralık mücevherat ile bin lira da para vardı.

Filmin heyecanının kaç dakika sürdüğünü bilmiyoruz ama, her halde bu heyecan dünyanın en parlak heyecanı olmuştur.

50 bin liralık mücevher, bin lira para... Bu zamanda her köşe başında açılan banka şubelerinde bile bu kadar para yok. Bana kalırsa bu haberde bir yanlışlık var. O hanım sinemaya filân seyretmeye değil, kocasının bankasının şubesini açmaya gitmiş, Loca Bank... İlk yatırım yapan da ikramiyesini almış. İşte mesele bu kadar...

— Arkasındaki vizonu gördün mü? Kırk bin liraya almış...
— Bir de kızcağızı dört âşıkı var diye ayıplıyorlar!..

TEKZİP

Derginizin çıkacak sayısında, sinema locasında, yandaki locadan meçhul birinin aşırdığı çantam hakkında uygunsuz şeyler yazıldığını öğrenmiş bulunuyorum. Çalınan çantamda 50 bin liralık mücevherle bin lira paranın bulunmasına şaşıyor ve bu hanım locada banka mı açıyor, diyormuşsunuz. Anlaşılan siz çok görgüsüz bir insanmışsınız. Elli bin liralık mücevheri mücevher, bin lira parayı da para mı sayıyorsunuz?

O gün sinemaya giderken mücevherlerimin pek az bir kısmını takmıştım. Vücudumda takacak yer kalmadığından, hem de fazla bir değeri olmadığından o çalınan 50 bin liralık yüzüğü çantama koymuştum. Bin liraya gelince, sinemaya giderken cep harçlığı olarak yanıma bin lira aldımsa bu bir suç mu? Aceleyle evden çıktığım için daha fazlasını almaya vakit olmadım. Çünkü parayı nereye koyduğumu hatırlayamadım.

Ben bu meselenin gazetelere aksetmemesi için rica ettiğim halde yine de yazmışlar. Bereket versin çantada 100 bin liralık tahvilât senedi olduğunu bilmiyorlardı. Bu küçük meseleyi büyütecek ne var bilmem ki... Anlaşılan siz hiç bir şey görüp geçirmemişsiniz. Ben neler gördüm, neler... Bu kadar küçük bir şey için kılım bile kıpırdamaz.

İşin aslı sizin yazdığınız gibi değil, benim anlattığım gibi olduğundan bu tekzibimin, derginizde hakkımda çıkacak yazının altında, aynı sütuna, aynı harflerle neşrini, basın kanununa dayanarak rica ederim.

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 39 ★

Ahmet Kemâl bana, Balıkpazarına çıkan pasajda bir meyhane adresi vermiş, bütün sanatçıların her akşam orada toplanıp konuştuklarını söylemişti. İçimde birdenbire doğan sanat ateşini söndürmek için, meyhanenin yolunu tuttum.

Ahmet Kemâl oradaydı. Onlar on kişiden fazlaydılar. Beni görünce, sanki kırk yıllık ahbapmışız gibi karşıladı:

— Ooooo, Sabahattin, hoş geldin yahu... Nerelerdesin?

Oysa, daha üç gece önce beraberdik. Utancımdan karşılık bile veremedim. İki masayı yan yana koymuşlar, bir de büyük bir bira fıçısını da masa gibi kullanmışlardı. Şair Ahmet Kemâl, arkadaşlarını bana tanıttı:

— Şair Yücel Üstün.

— Ressam Muhterem.

— Aktör Cabettin Ahlıoğlu.

— Bu da şair Eti Olhan...

Sıra, beni onlara tanıtmaya geldi:

— Sabahattin, birinci sınıf şiir eksperidir, dedi. Günümüzün en iyi eleştirmecisi...

Hepsiyle el sıkıştık. Benim önüme de votkayla bira geldi, ikisini birbirine karıştırıp içiyorduk. Şair Ahmet Kemâl'in kulağına yavaşça:

— Sen benim için birşey söyledin, anlamadım, dedim.

— Eleştirmeci, dedim.

— Bu eleştirmeci dediğin ne iş yapar?

— Bizde eleştirmeciler... diye başladı.

— Aman yavaş söyle, öbürleri duymasın, diye fısıldadım.

O da yavaşça kulağıma eğilerek anlattı:

— Bizde eleştirmeci demek, şiir yazmış, şair olamamış; hikâye yazmış, hikâyeci olamamış; roman zaten yazamaz kimse, uzundur, sıkmaz; resim yapmış ressam olamamış adam demektir. Hiç bir şey yapamayınca, kendi yapamadıkları şeylerin nasıl yapılması gerektiği hakkında ona buna akıl öğretirler. İşte bunlara eleştirmeci derler. Yalnız bu işin bir zorluğu vardır. Yazdığın yazılar hiç kimsenin anlamıya cağı gibi karma karışık olmalıdır ki, onda büyük, derin anlamlar bulunduğu ortaya çıksın.

— Çok teessüf ederim sana Ahmet Kemâl, dedim. Ben o kadar kabiliyetsiz bir insan mıyım da, bana her kesin içinde eleştirmeci diyorsun?

— Sen şiir filân yazmadığın için öyle söylemek zorunda kaldım, dedi.

— Sıkıya gelirsem, ben de şiir yazarım, dedim.

O zaman:

— Canım üzülme, dedi. Senin için yalnız eleştirmeci demedim, şiir eksperidir de dedim.

— O ne işe yarar?

— Şiir eksperi, şiirin iyisini, kötüsünü anlar.

Votkaları içiyordu. Arkadaşlardan ressam Muhterem:

— Mademki arkadaşımız şiir eksperi, bize lûtfen son günlerde çıkan en güzel şiiri okusun! dedi.

İşte şimdi yan basmıştım. Benim bütün bildiğim şiir, Ahmet Kemâl'in defterime yazdırttığı şiirdi. Onu okudum.

Ahmet Kemâl buna çok sevindi, şişti de şişti.

— Ben size, memleketimizin en iyi eleştirmecisidir demedim mi, dedi.

Şair Yücel Üstün:

— Size son şiirimi okuyayım! dedi.

Kimse ona, oku filân demedi ama, o okumağa başladı:

EDEBİYAT-I CEDİDE

Ye beni abla!
Yut beni!
Yutarım seni.
Yatayım da çiğne.
Hop dedik âbi, hop dedik...
Taş koy!
Salla zarını, kesik...
Dalgama taş atma delikanlı,
Su koyverme bakalım.
Asılmayalım depoya gider,
Boş ver, bana yol koşma.
Alırım paçanı aşağı,
İndiririm karın boşluğunu.
Alınmışı var.
İyi muuuuz!
Bozulma âbi, yedek parça yok.
Eyvallah kardaşım.
Bas ulan inek!

Hepsinden «çok güzel», «hârika», «bomba şiir» sözleri yükseldi. Şairler coşmuşlardı. Bu sefer şair Eti Olhan bir şiirini okumaya başladı:

ANNEMİN SELÂMI VAR

Aktar Faik Efendi Amca,
Annem selâm söyledi
Sizde sinâmeki var mı?
Davul tozu, minare gölgesi,
Köse sakalı,
Kırk dükkân süprüntüsü.
İki dirhem de Üniversite muhtariyeti,
Bir tutam da hâkim teminatı koysun, dedi annem.
Aktar Faik Efendi Amca,
Annemin selâmı var,
Dedi ki annem,
Yazsın tahtaya, dedi,
Alsın haftaya, dedi.

(Devam edecek)

Yeni Bir Hizmet

AKBABA YAYINEVİ YENİ BİR HİZMETE HAZIRLANIYOR:

TÜRK ŞİİRİNİN

En güzel, en seçme örneklerini, pek zarif kapaklar içinde, sevgili okuyucularımıza takdime hazırlanıyoruz.

Birer ve ikişer liralık cep kitapları olarak hazırladığımız bu eserlerin birincisi şudur:

Hecenin 5 Şairi

Bu kitapta, Ali Canip Yöntem ile İsmail Habip Sevük'ün birer tahlil yazısı ve resimli biyografileriyle:

Faruk Nafiz Çamlıbel, Enis Behiç Koryürek, Orhan Seyfi Orhon, Yusuf Ziya Ortaç ve Halit Fahri Ozansoy'un en yeni, en güzel şiirlerini bir arada bulacak, daima zevk ile okuyacağınız bu cidden nefis eserle kütüphanenizi zenginleştireceksiniz.

Güzel şiire susamış olan san'atseverleri cidden memnun edeceğine inandığımız «Hecenin 5 Şairi» büyük cep kitabı olarak çıkacak, şiirleri dillerde dolaşan bir neslin en seçme, en güzel eserleriyle kütüphanenizi zenginleştirecektir.

Fiyatı 2 Liradır.

Kâğıt darlığı yüzünden az basılmakta olduğu için, siparişlerinizi şimdiden bildirmenizi rica ederiz.

Kitaplar, okuyucularımızın adreslerine taahhütlü olarak gönderilmektedir.

Pek Yakında Çıkıyor!

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

YA SEN, YA DA BEN.

Fransız Krallarından IV. Henri, bir yaz günü ,iki muhafiziyle birlikte şato yakınındaki koruluğa ava çıkmış; her üçü de avlanmanın zevkiyle olacak, birbirlerinden uzaklaşmışlar. Saatler geçmiş, hava bozulmağa başlamış. IV. Henri, şatoya dönmeye karar vermiş. Fakat hem yolu bilmeyişi ve hem de yağmurun şiddetlenmesiyle şaşkınlığı büsbütün artmış. Atını bir sağa, bir sola koşturuyormuş. Diğer taraftan muhafızlar da, korku ve heyecanla kralı arıyorlarsa da, bu çok sık koruda bulmaları mümkün olmuyormuş.

Bu şiddetli yaz yağmurunun dinmeğe yüz tuttuğu sıralarda, kral, korulukta bir oduncuya rastlar, şatoyu göstermesi için ondan yardım ister.

Oduncu, odunlarını bırakıp bu şaşkın adama yol göstermek istemezse de, IV. Henri'nin odunların parasını ödemesi üzerine, odunlarını bırakır ve kral da oduncuyu atının arkasına alır. Yağmur dinmiş, hafif akşam güneşi belirmiştir. Koruluk arasında oduncunun tarifiyle şatoya giden patika üzerinde bir hayli ilerlerler. IV. Henri oduncuya sorar:

— Dostum, hiç kralı görmeyi arzuladın mı? der. Oduncu:

— Arzuladım ama beyim, anası onu kral; beni de oduncu doğurmuş anam. der.

IV. Hanri içinden güler ve yollarına devam ederler. Uzaktan şato görülür. Oduncu:

— Artık ben döneyim, şato göründü... der. IV. Henri:

— Ben sana kralı göstereceğim ,şatoya gireceğiz!

Der. Oduncu «Peki!» deyip şatoya yaklaşırlar.

Oduncu, şato avlusundaki kalabalığı görünce sorar:

— İyi ama dostum, IV. Henri'yi bu kalabalıkta nasıl tanıyayım.» der. IV. Henri:

— Hiç te zor değil dostum! der. Sen dasece şapkasını çıkarmayanın IV. Henri olacağını bil... der ve şatoya girerler.

İki tarafa sıralanmış atlı muhafızlar, krallarını şapkalarını çıkararak selâmlarlar. Oduncu IV. Henri'nin arkasından boynunu uzatarak kralı arar, ama ikisin denka herkes şapkalarını çıkarmışlardır, heyecanla sorar:

— Dostum söyle Allah aşkına, kral kim? der.

Nüktedanlığı ve babacanlığı ile tanınan IV. Henri gülümser ve oduncuya dönerek fısıldar:

— Görüyorsun ya dostum, ya sen; ya da, ben... der.

MELEK

Bir bay, sekiz dokuz kadın arasında yapayalnız kalmıştı. Etrafına iltifatlar savurmağa başladı:

— Benim için, dedi, bütün kadınlar güzeldir. Ömrümde çirkin kadına rastlamadım.

Bayanlardan burnu yassı biri, sözünü keserek:

— İşte bana rastladınız ya.

Bay güldü:

— Siz, gökten inmiş bir meleksiniz, dedi. Yalnız burnunuzun üstüne düşmüşsünüz!..

VEDAT BAYBURS
Erkek Hukuk Yurdu - Ankara

EKMEK

Her sabah yedi kilo ekmek alıyordu. Dükkânın tenha bir dakikasında bakkal gülümsiyerek sordu:

— Kuzum komşu, merak oldu bana, bu kadar ekmeği her gün ne yapıyorsun?

Müşteri:

— Birini eziyorum, birini hediye ediyorum, birini atıyorum, ikisini iade ediyorum, ikisini de ödünç veriyorum, dedi.

Bu acaip cevaptan bakkalın ürker gibi olduğunu sezen adam:

— Yok, yok, dedi, deli değilim!.. Dur, izah edeyim sana: Eziyorum dediğimi ben yiyorum. Hediye ediyorum dediğimi karıma ikram ediyorum. Atıyorum dediğimi kaynanama yolluyorum. İade ediyorum dediğimi anamla babama bırakıyorum. Ödünç veriyorum dediğimi de çocuklarıma ayırıyorum!..

Adnan Özcengiz
Mu. Ana. Dp. ve fabrikası Etlik - Ankara

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 21** ★

Karısının cırlak sesine yetişen kahveci Bilâl, bütün hışımıyla erkekliğini gösterdi. Karısı Ferdaneye iki tokat patlatınca, kadın süklüm püklüm oldu. Elinde zeytinyağı şişesi, evin yolunu tuttu. Öbür kadınlar bakkal dükkânına kadar gelememişlerse de, kimi kafesleri, kimi pencereleri sürüp bu eğlenceyi uzaktan dinledi. Ferdanenin suratında şaklayan iki tokat, biraz ortalığı yatıştırdı. Atiye:

— Ben bunları Hacı Mesuda söylemez miyim?

Diye eteklerini toplayıp Hacı Mesudun evine seğirtti. Maide kala kalmıştı. Bal damlası gözlerinde çocuksu bir şaşkınlıkla olup bitenlere, şu insanlara bakıp duruyordu.

İyice toparlanıp kendine gelen İsmail Efendi, kahveci Bilâl'e dert yanmağa başladı:

— Bilâder, ne olduğunu anlamadım. Önce rüya gibi bir şey... Sonra kedinin kuyruğuna basmışım, ne olmuş... Kendimi patateslerin arasında buldum. Eğer eli elime değdi ise, şuradan şuraya gitmeğe, şu kapıdan çıkmağa kısmet olmasın!.

Maide de ne şirretlik, ne de utanma vardı. O da ne alacağını unutmuş, evin yolunu tutmuştu.

Kırk Merdiven mahallesinin kadınları Ferdane'nin evine doldular. Ferdane, kocasından yediği iki tokatın acısiyle hem ağlıyor, hem de göz yaşlarını baş örtüsünün ucuna silerek, gördüklerini anlatıyordu:

— Mutbağa girdim. Söylemesi ayıp, benimki dün akşam pilâki istemişti. Sovanı, havucu doğradım. Fasulyeyi ayıkladım, yıkadım. Sarmısakları soydum. Tam yemeği ocağa vuracağım, bir de bakayım ki şişede zeytinyağ kalmamış. Allahtan olacak kardeş. Sıdıka'dan istiyecektim. İçime şeytan girdi. Bir koşu bakkal İsmail Efendiden gider 250 gram alırım, dedim. Ne bileyim ben kardeş, içimde kötülük yok ki... Güpegündüz, her kesin gözü önünde aşna fişna olur mu?

Atiye:

— Eskiden bir sürtük Emine vardı. Yedi mahallenin ne kadar artık erkeği varsa, evine alırdı. Alırdı ama kardeş, o bile işi yolunca, yordamınca yapardı. Yatsı ezanından sonra el ayak çekilince kendi evine kapanır, ne hali varsa görürdü. Herifler ya alt katın penceresini iki fiske ile tıkırdatırlar, ses alamazlarsa, üst katın penceresine taş atarlardı. Kimsenin ruhu duymazdı...

— Öyle ya... İbadet de gizli, kabahat de demişler...

— Onu bile tutmadık mahallede... Bütün mahalleli bir maz bata yaptırdık, karıyı attırdık.

— Ben size birşey söyliyeyim mi, ben bu İsmail Efendiden çok tanberi şüpheleniyordum. İçime bir kurt düşmüştü. Neden derseniz, aldığım şeylerin beti bereketi kalmadı kardeş. Eskiden yimbeş kuruşluk salça aldım mı vallahi bir ay giderdi. Şimdi bir fasulyayi bile, kör olayım idare etmiyor. Adamın elinin bereketi kurudu. Bunda bir iş var diyordum. Tevekkeli değil, meğersem elin nâmehremi ile mercimeği fırına vermiş te, çoktan alev bacayı sarmış. Biz daha uyuyalım.

— Patates çuvalları arasında bu iş olursa artık o dükkânın beti bereketi mi kalır? Tövbeee.

— Öyle söyle Müzehher Hanım... Erkek milleti bu... Hangisi olsa yapar... Dişi köpek kuyruk sallamayınca, erkek arkasından gitmez.

— Kardeşciğim, benim İsmail Efendiye birşey dediğim yok.. Adamın ne günahı var? Bu kadar zamandır şu mahalledeyiz, dünya ahren kardeşim olsun, bir günden bir güne de yan gözle bakmamıştır. Bizim o şırfıntıdan nemiz eksik? Biz kadın değil miyiz? İnsanın yoksa içinde kötülük olmasın...

Devamı var

HANGİSİYLE?

Berbere tıraş olmaya gelen müşterilerden biri, sıra beklerken, çok acıktığını farkeder. Berber çırağını çağırarak cebinden iki on kuruşluk çıkarır. Çırağa:

— Bu on kuruşla peynir, bu on kuruşla da ekmek al gel! der.

Çırak gider ve aradan epey zaman geçer. Çırak gelmez. Müşteri merak eder, çıkar, bakar kı, çırak biraz ötede ağlıyor. Müşteri:

— Niye ağlıyorsun oğlum? diye sorunca, çırak:

— Ne yapayım, paraların hangisiyle ekmek, hangisiyle peynir alacağımı unuttum!..

Rahmi YILDIRIM
Belediye Zabıta Memuru Malatya

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

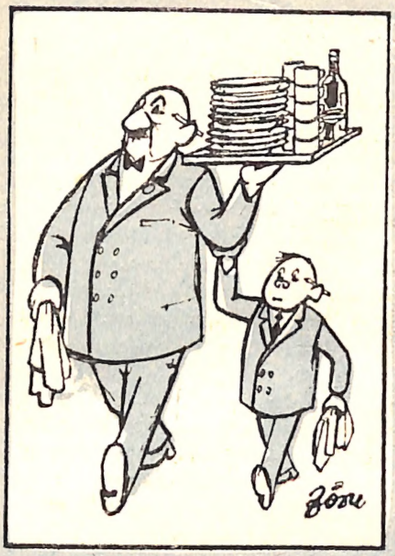

YAZISIZ!

— Alman —

YAZISIZ!

— Alman —

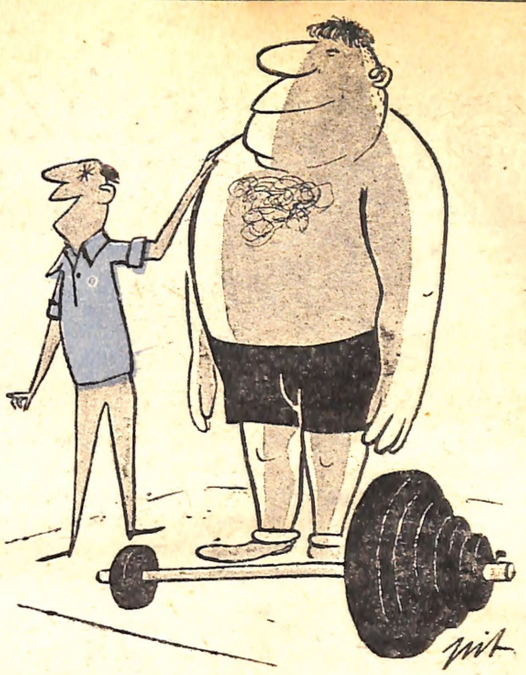

— Sayın bayanlar, baylar, size şunu söyliyeyim ki, şampiyonumuzun omuzunun sol tarafı romatizmalıdır.

— İtalyan —

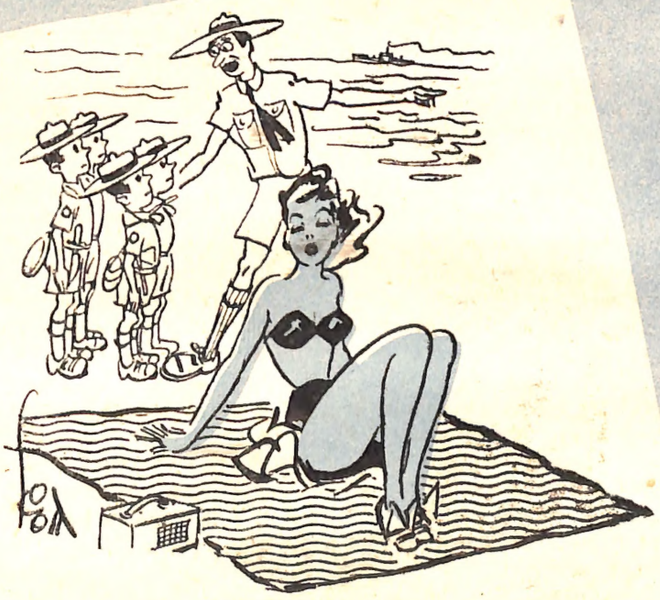

— Tam bir saat Kuzeye doğru yürüyeceksiniz.
— Siz de Güneye doğru mu yürüyeceksiniz?.

— Alman —

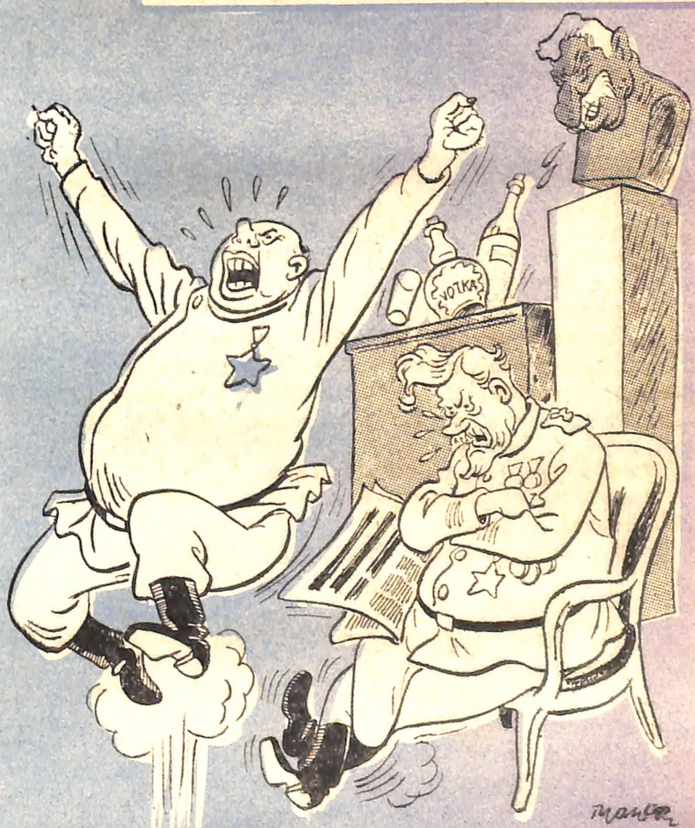

POLONYA İSYANI KARŞISINDA

— Anneniz Sovyet Rusyaya ihanet ha?. Gidi kahpenin piçleri!.

— İtalyan —

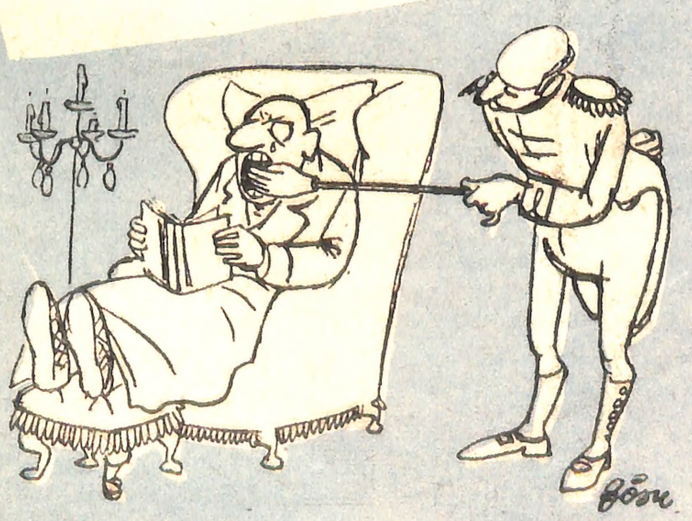

Haşmetpenah esniyor!..

— Alman —

YAZISIZ!

— Alman —

Yemeklerimi Pişirmek için yalnız
VİTA'yı kullanıyorum çünkü

Vita, paramın en iyi karşılığıdır.

Hakikaten, VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, her yemeğinizin besleyici kıymetini arttırmakla beraber, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf yapmış olursunuz.

Fevkalâde sâf ve tabiî bir gıda olan VİTA çok kolay hazmedilir. VİTA ile yemekleriniz hafif ve hafif olduğu nispette de.. fevkalâde besleyici olur.

Kızartmalarınız için de, şimdi, VİTA kullanınız neticeden çok memnun kalacaksınız.

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

Vita
UNİT

V.41

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI
T. A. O.
BİR YILDA
TASARRUF MUDİLERİNE
3.170.000
LİRA TUTARINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ
DAĞITIYOR

Yılın Son İki Çekilişi

26 EKİM 1956

31 ARALIK 1956

Akbaba
Perşembe günleri çıkar
Sayı: 244, C. 10, 15 Kasım 1956
Sahibi.
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Fiyatı 50 Kuruş
Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

GRAFİKA

Akbaba

Siyasî Mizah Gazetesi

SÜVEYŞTEN SONRA :

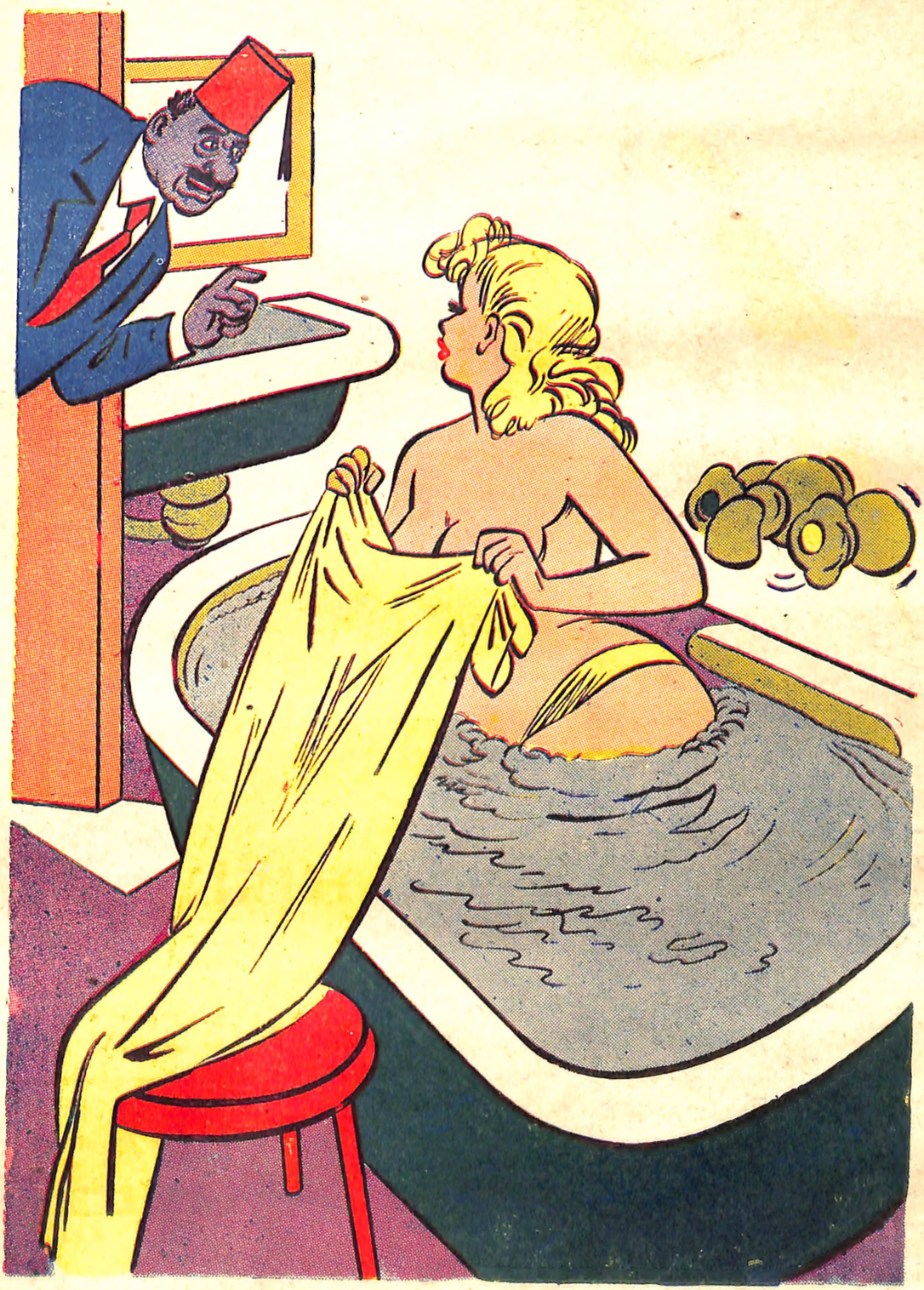

Mısırlı — Müsaadenizle su yollarınızı millileştireceğim!..

— İtalyan karikatürü —

Mizah Yayınları

Türkiyenin en eski ve rakipsiz mizah gazetesi AKBABA, edebiyat ve sanat hayatımızdaki büyük bir boşluğu doldurdu: Bir mizah kütüphanesi kurdu.

Akbaba Yayınevi, yeni mevsime, şu üç güzel kitapla girdi:

SARI ÇİZMELİ MEHMET AĞA

Mizah edebiyatımıza bir ömür boyu hizmet eden Akbaba sahibi ve başyazarı Yusuz Ziya Ortaç'ın eseridir.

Sarı Çizmeli Mehmet Ağa, güldüren değil, düşündüren mizahtır. Onun her parçasında ince ve zeki bir kalemin işlediği çeşitli memleket davâlarını, cemiyet meselelerini doyulmaz bir zevk ile okuyacaksınız. Mizah yayınlarımızın 13 üncü kitabı olan «Sarı Çizmeli Mehmet Ağa» nın fiyatı 1 liradır.

SOSYETE

İstanbul radyosunda zarif ve nükteli skeçlerini lezzetle dinlediğiniz Adnan Veli Kanık'ın «Sosyete» si, genç ve özlü sanatkârın size birbirinden güzel 19 hikâyesini bir arada veriyor. Bu hikâyelerde günün konularını bulacak, aramızda dolaşan insanları görecek ve gülümsiyerek âedta tanıyacaksınız.

Akbaba mizah yayınlarının 14 üncü kitabıdır. Fiyatı 1 liradır.

Damda Deli Var!

Aziz Nesin'in en güzel hikâyeleri bu kitapta toplandı. İtalyada yapılan milletlerarası mizah hikâyeleri müsabakasında dünya birinciliğini kazanan Aziz Nesin, mizah edebiyatımızın en düşündürücü neşesidir.

Mizah yayınlarımızın 15 inci kitabı. Fiyatı 1 liradır.